

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE RAAD VAN ZEVEN

N° 2521

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De raad van zeven

~~~~~

HOOFDSTUK I

HET RAPPORT VAN MR RAYNOLD

De Ladbroke Grove te Londen is een straat die zich over een grote lengte uitstrekt van Harrow Road in het noorden tot Holland Park Road in het zuiden.

Niet ver van dat zuidelijke uiteinde heeft deze straat een verbreding, zodat daar een van die typisch Londense binnenpleinen wordt gevormd, waar het lawaai van het verkeer niet schijnt te kunnen doordringen, en waar het zo stil is als op een dorpspleintje.

Het bewuste plein heet Lansdown Crescent, en de naam duidt reeds aan dat het de vorm heeft van een halve maan, waarlangs de genoemde verkeersweg loopt.

De vorm van deze helft van het plein brengt mee, dat de rooilijn der huizen er een boog beschrijft in het middelpunt waarvan, geheel afzonderlijk, een zestal huizen staan tot een klein blok bijeen.

Een van die huizen is door de laatste eigenaar gerestaureerd op een wijze, waardoor het een weinig vloekt met zijn omgeving.

Er is een lift ingebouwd, het heeft ruime wijnkelders, het heeft een daktuin gekregen, waarvoor de trapgevel moest worden opgeofferd. Merkwaardig genoeg staat het gedurende geruime tijd van het jaar ledig.

De eigenaar laat zich maar zelden

zien, men neemt aan dat hij vaak op reis is, en dat moet dan ook wel, want de bewoners van dat stille pleintje zien hem maar hoogstzelden.

Het was in dit huis, dat omstreeks kwart voor twaalf in de avond van een vroege zomerdag van het jaar 1930, in een groot donker vertrek, een man gezeten was aan een groot schrijfbureau.

Met schrijven hield deze man zich echter niet bezig, hij deed niets, behalve nu en dan een blad papier van de tafel opnemen en er even een blik in werpen.

De man was keurig, naar de laatste mode gekleed, was zeker niet ouder dan een jaar of veertig, te oordelen naar zijn gezicht, van een eigenaardige rimpeloosheid, glad, wasbleek, met een strakgetrokken huid. Geen glimlach kwam over zijn lippen, men zag maar zelden de oogleden bewegen en als hij sprak kwamen zijn lippen maar juist voldoende van elkaar om de woorden te kunnen uitbrengen.

In dat wasbleke, schier onbeweeglijke gelaat viel de eigenaardige schittering van de groengrijze ogen des te meer op. Soms kwam er een eigenaardige flikkering in, zoals men die wel ziet bij roofdieren, als het licht er in valt.

Nog vreemder werd dit uitdrukkingloze gezicht, omdat de man volkomen kaal was, waardoor zijn ogen groter leken dan zij in werkelijkheid waren.

Men hoorde niet het minste gerucht in het grote, sombere vertrek, dat slechts een enkele deur had van massief eikenhout.

Slechts nu en dan ritselde even het papier als de man een der vellen van zijn bureau opnam.

Plotseling rinkelde in die stilte maar doordringend het geluid van een elektrische bel, die zich ergens onder het overstekende blad van de schrijftafel moest bevinden.

De man nam een spreekbuis ter

hand, die onzichtbaar naast zijn zijn stoel hing, eveneens verborgen onder het tafelblad, en zei met een vlakke, wat gedempte stem door het mondstuk:

— Naam, getal en wachtwoord.

Hij bracht daarna het uiteinde van de buis aan zijn oor, luisterde even, zonder dat zich iets op zijn gelaat bewoog, liet de buis glijpen, en plaatste zijn wijsvinger op een klein, ivoren knopje, terzijde van de schrijftafel.

Onmiddellijk ging het licht boven het bureau uit, terwijl tegelijkertijd een schelle lamp begon te gloeien, die zodanig was geconstrueerd dat slechts de helft van het vertrek werd verlicht, en de tafel in de schaduw bleef.

Bijna op hetzelfde ogenblik schoof zonder enig geluid een groot schilderij terzijde, hetwelk recht tegenover de schrijftafel, aan een der korte wanden van het langwerpige vertrek zichtbaar was.

Aldus kwam een opening te voorschijn, ongeveer anderhalve meter lang en een meter breed, waarvan de onderkant zich bijna een halve meter boven de vloer bevond.

Achter die opening stond een man, met zijn jas over de arm en zijn hoed in de hand, zodat hij dus een vrij grote stap moest doen, om in de kamer te komen.

Intussen was de grote vloeiegger, die vóór de man aan het bureau lag, een weinig omhoog geklapt, en met een schokje kwam een kleine mitrailleur te voorschijn, of beter gezegd een Lewis-geweer, een van die moderne wapens, die het mogelijk maken, binnen een halve minuut alle zestig patronen daarin weg te schieten.

Dit korte geweer kon om een spil draaien, en de gehele kamer bestrijken.

De man die zo even door die zonderlinge toegangsdeur was binnengetreden, wist waarschijnlijk precies wat hij te doen had, want hij

stond na een pas of vijf stil, zodat het felle licht hem goed kon beschijnen.

Daarna doofde het schelle licht, de lamp op de schrijftafel ging weer aan, het Lewis-geweer zakte in de buik van het schrijfbureau, hetgeen voor de bezoeker het bewijs was, dat hij nader kon komen.

— Neem je plaats in, Bailey, beval de bewoner van het huis, die zijn gast op zulk een zonderlinge wijze ontvangen had, met dezelfde vlakke, eentonige stem, waarmee hij in de spreekbuis had gesproken.

Aan weerskanten van de schrijftafel, stonden kleinere tafels, van dezelfde vorm, overdekt met een kleed van zwart fluweel. In het midden van die kleden was, met groene zijde, een driehoek geborduurd.

De jongeman die zo even was binnen gekomen, wierp zijn jas en hoed op een divan en nam plaats op een van de drie stoelen, die achter het linkse tafeltje stonden.

Het bleek enige tijd stil, en toen vroeg de man aan de schrijftafel, zonder op te kijken:

— Nieuws?

— Heel weinig, Cosinus, antwoordde Bailey. Hoe zou het anders kunnen? De toestand is nog verre van gunstig, ook voor de groten der aarde, en wie geld heeft, stelt zijn fortuin veilig, koopt huizen, of landerijen en verbergt het soms.

Cosinus, met welke eigenaardige naam, de bewoner was toegesproken, tikte even ongeduldig met een kleine voorzittershamer van ebbenhout en ivoor op het tafelblad, en mompelde iets onverstaanbaars.

— Ook de rapporten klinken ongunstig, zei hij na enige tijd. Hoe komt het dat de Raad van Zeven niets gehoord heeft van Raynold? Het betreft hier toch een aanzienlijk bedrag, want Paine is niet alleen schatrijk, maar dat meisje, die Ellen, is een uitstekend sujet, waarmee voordeel is te behalen.

Vóór Bailey iets had kunnen zeg-

gen, rinkelde de elektrische bel opnieuw, en wat zo even gebeurd was herhaalde zich. De wijsvinger van Cosinus ging naar het knopje, de lamp op de schrijftafel doofde, de schijnwerper flitste aan, de twee mannen zaten in de schaduw, het weer op zijn plaats geschoven schilderij bewoog, en dat alles gebeurde, nadat Cosinus door de spreekbuis wachtwoord en cijfer gevraagd had. Ditmaal traden tegelijkertijd twee mannen het vertrek binnen, de ene jong, nauwelijks twintig jaar, de ander een jaar of zestig, met een doorgroefd gezicht, een laag voorhoofd, vooruitspringende kaken en een gebogen rug.

Ook zij namen op bevel van Cosinus plaats, het Lewis-geweer zakte weg en het werd weer licht achter de tafel.

— Iets nieuws, Lepkowitsch? vroeg Cosinus.

— Niets, antwoordde de oudste man met een bromstem. Het is de dood in de pot. Wat een tijd, wat een tijd.

— Ik ben een klein geval op het spoor, dat tweeduizend pond kan opleveren, als het lukt, zei de jongste van het tweetal.

— Hou me vast of ik val... tweeduizend pond, grinnikte Lepkowitsch sarcastisch. En daaraan geven wij onze tijd en onze hersens. Het is nog geen tien jaar geleden, toen ik mij met zulke vodderijen niet ophield. Toen ging het om bedragen van honderdduizenden.

— Stil, Lepkowitsch, beval Cosinus. Je vergeet dat Weissenbach nog jong is, maar ik vertrouw op zijn sluwheid — anders zou ik hem nooit tot de Raad van Zeven hebben toegelaten.

Hij had dit nauwelijks gezegd, of weer rinkelde de bel en onmiddellijk daarna nog eens.

Alles werd in dezelfde volgorde herhaald en ditmaal kwamen er drie mannen tegelijk binnen, bogen, en namen zwijsend hun plaatsen in.

De namen van deze nieuwe leden waren Crawford, Laporte en van Nooten.

Juist toen de laatste gezeten was, sloeg de marmeren pendule op de schoorsteenmantel het middernachtelijk uur.

Toen liet Cosinus de hamer met een harde klap op het schrijfbureau neerkomen en begon met zijn slepende, doodse stem:

— Voor wij kennis gaan nemen van de rapporten, die ons aanstonds zullen worden overgelegd, een paar woorden, leden van de Raad van Zeven. De tijden zijn ongunstig voor onze instelling, maar wij mogen niet verslappen. Er komen vooral uit Nederland en Denemarken berichten die wijzen op een zekere opleving. Het geld komt weer in omloop, en wij zullen er zijn om het aan die circulatie te onttrekken. Ook Weisenbach kan mij goede berichten mededelen uit Duitsland. Wéér rinkelde de bel. Cosinus klopte met de hamer op tafel, zei: — Daar zijn de rapporteurs.

Cosinus nam de spreekbuis ter hand, en zijn stem klonk ditmaal een weinig verbaasd, ofschoon zijn gelaat glad bleef en onbewogen, toen hij zei:

— Jij persoonlijk, Raynold? Ben je in Londen terug? Geslaagd?... Neen?... wacht en kom het mij mededelen.

Hij drukte de ivoren knop in, en het volgende ogenblik verzonk het zevental weer in de schaduw, en straalde het licht tot op enige meters van het schrijfbureau.

Het schilderij schoof terzijde, en een lange, donkere man, met een bruinachtig gezicht, en doordringende, dicht bij elkaar geplaatste ogen, stapte op de vloer.

Hij nam plaats achter een klein, rond tafeltje, dat waarschijnlijk juist voor dat doel ongeveer in het midden van het vertrek was neergezet.

— Steek van wal, Raynold, beval Cosinus ruw. Hoe kon het misluk-

ken? Je laatste cijferteleggram uit Parijs luidde zo geruststellend en sprak van een volkomen succes. Ik dacht dat je nu met de dochter van Paine al op tournee was. Dat had ons goud kunnen opleveren. Je hebt toch geen domheden begaan, hoop ik?

— Er is geen sprake van domheden. Het is mijn schuld niet, Cosinus, dat zweer ik. Ziehier hoe de zaak zich heeft toegedragen. Nadat van Nooten, Paine en diens dochter voor mij had opgespoord, heb ik kennis met haar gemaakt, en het duurde niet lang of ik bemerkte, dat zij inderdaad een zeer dankbaar medium zou zijn, voor een goed hypnotiseur, — en dat ben ik nog altijd, ondanks alles. Ik wist Ellen Paine dus tot mijn willoze helpster te maken en op de bewuste nacht draaide zij op mijn bevel het cijferslot van de brandkast van haar vader om, en kwam met de opbrengst van die simpele daad naar mij toe.

Het was omstreeks dertigduizend pond sterling. Diezelfde nacht ging ik met haar naar Dover, en stak het Kanaal over. Zij had geen andere bagage bij zich dan haar viool.

— En waar is dat geld? vroeg Cosinus met een dreigende klank in zijn doffe stem.

— Weg. Het is mij ontstolen; er is geen cent van over, riep Raynold uit en moest met zijn zakdoek zijn voorhoofd, waarop kleine zweetdruppeltjes parelden, afvegen.

— Vertel hoe het kwam, Raynold, en als er bij jou schuld aanwezig is, dan...

De hypnotiseur sidderde over zijn gehele lichaam en moest zijn lippen met zijn tong bevochtigen, voor hij kon spreken.

— Ik weet hoe de bepalingen van ons strenge reglement tegenover leden van de eerste graad luiden, Cosinus. Ik zou de groene driehoek thuis gestuurd krijgen, ik zou moeten verdwijnen — naar het land waarvan men niet terugkeert, als

werkelijk door mijn schuld een groot kapitaal verloren ware gegaan. Maar hier heeft iemand de hand in het spel gehad, tegen wie zelfs Satan het onderspit zou moeten delven.

— Iemand... de hand in het spel? herhaalde Cosinus op sombere toon. Wie kan het zijn die het gewaagd heeft, mij de voet dwars te zetten? Vertel verder, en maak het kort.

— Ik kwam dus met het meisje en het geld te Parijs aan. Ik maakte kennis met een impresario, die haar liet optreden in een kleine concertzaal, en die meid, die de prachtige viool deed krassen als een raaf, wanneer zij niet onder mijn hypnose was, speelde verrukkelijk. Het publiek was als razend, en ik voorzag dat de volgende avonden de mensen slag zouden leveren voor de grootste zaal die ik kon huren, en dat ik een paar duizend francs entree kon vragen. Toen gebeurde dat ongelooflijke, dat ik nu nog maar half begriep.

In het hotel, waar zij logeerde, vond ik de oude Paine, haar vader, en ook haar moeder. Ik ben jarenlang een vijand geweest van Paine om redenen die hier niet ter zake doen. Het was dus een genot voor mij, dat ik hem had kunnen bestelen. Ik maakte hem wijs dat zijn dochter mij geheel vrijwillig was gevolgd, en hij zou het ook geloofd hebben, als — die vervloekte schurk, die plotseling kwam opdagen, niet alles bedorven had. Hoe hij gemerkt heeft wat er was gebeurd, weet ik niet, of het moest zijn dat hij diezelfde nacht, toen Ellen Paine het geld uit de brandkast nam, bij haar vader op bezoek kwam met hetzelfde doel. Hoe dan ook, hij doorzag het foefje, dat ik met Ellen Paine had uitgehaald en wist haar uit de hypnose te doen ontwaken. Toen was het gebeurd; zij speelde weer zo vals als een kat, maar dat was het ergste niet; zij wilde niets meer van mij weten. En intussen was een handlanger van die kerel, naar mijn hotel-

kamer gegaan, en plunderde die zo volkomen, dat ik blij was, mijn tandenborstel en mijn retourkaartje naar Londen terug te vinden.

— Houd die grapjes voor je, stomeling, beet Cosinus hem toe.

— Het is mijn schuld niet, mompelde Raynold doodsbleek.

— Dat zal de Raad van Zeven beoordelen, zei Cosinus ijskoud. Misschien weet je niet eens wie je bestolen heeft, onnozele hals die een schande bent, een schandvlek op het blazoen van de organisatie van De Groene Driehoek.

— Ik weet het, Cosinus, en als ik de naam noem, zal de Raad van Zeven mij moeten verontschuldigen... die man was John Raffles.

Cosinus had zich met beide handen aan het blad van zijn schrijftafel als het ware vastgeklemd, alsof hij een drenkeling was, en hij staarde vanuit de schaduw, de man onder het felle licht aan, alsof hij een spook zag.

Toen brak zich een knetterende vloek baan over zijn lippen, en hij siste bijna onverstaanbaar:

— Hij... Altijd hij... De doodsvijand van Fox, van Shydrift en van Nicholson, de doodsvijand der Raven, van Het Kwade Oog, van de gehele onderwereld. Zal er dan nooit een einde komen aan de vervloekte bemoeizucht van die man die eigenlijk zelf tot de onzen behoort, maar die ons verraadt, die ons veracht en ons bestrijdt waar en wanneer hij kan? Nu dan — en deze eed moge gehoord worden tot in het binnenste van de hel — ik zweer, dat ik niet zal rusten, dat ik, als het moet, over lijken zal gaan, vóór ik die man gevonden heb, die ook dit plan weer heeft laten mislukken, en die ik zal wurgen met deze hand, met deze eigen vingers.

Cosinus hief zijn trillende handen op, en het kwam zijn helpers, de zes die naast hem zaten, voor, alsof zij de wurgende klauwen zagen van een monsterachtige gorilla.

HOOFDSTUK II

DE MEDEWERKERS

Geen enkele der leden van de Raad van Zeven durfde zich bewegen. Het was alsof zij zelfs de adem inhielden.

Cosinus zijn stem had een schelle, hoge klank, toen hij eindelijk weer begon te spreken:

— Wanneer iemand anders je tegenstander ware geweest, Raynold, dan zou je binnen tien minuten hebben opgehouden te leven. Ik neem echter in aanmerking, dat je te doen hebt gehad met een man tegen wie zelfs uiterst bekwame aanvoerders het hebben moeten afleggen. John Raffles, wij weten het allen, beschikt over middelen, die buiten het gewone, menselijke begrip vallen. Intussen is en blijft het een onhandigheid, en je moet ons helpen die stomiteit weer goed te maken of — ik houd niet langer rekening met het feit dat men Raffles niet kan bestrijden, en je zult je lot niet ontgaan.

— Ik zal alles doen wat ik kan om mijn verzuim te herstellen, zei Raynold dof.

— Dat doet mij genoeg, zei Cosinus schamper. Dan zullen wij nu ter zake komen. Crawford, laat aan de anderen weten dat jijzelf hun rapporten morgen in ontvangst zult nemen; zij kunnen gaan. Er zijn nu veel gewichtiger dingen te doen.

— Waar is Lydia?

— Voor zover ik weet in een dancing in Sloho. Gij hebt haar losgelaten op die schatrijke Pool, Cosinus. En ik weet, dat hij daar vannacht is.

— Tracht haar dan zo snel mogelijk te bereiken, en zeg dat zij zich gereed moet houden. Die Pool kan zij laten schieten, alles en iedereen kan voorlopig naar de bliksem lopen. Eerst zullen wij dit geval tot een goed einde zien te brengen.

Een ogenblik later was het lid van de Raad van Zeven, Crawford, verdwenen door de geheime uitgang.

Cosinus leunde een ogenblik achterover in zijn stoel, dacht even na, en begon toen met zijn vlakke, een-tonige stem vlug achter elkander zijn vragen te stellen en zijn bevelen te geven.

Hij richtte zich daarbij rechtstreeks tot Raynold.

— Hoe lang ben je nog in Parijs gebleven, nadat je had gemerkt dat je bestolen was?

— Niet langer dan nodig was om mijn boeltje te pakken, en naar het vliegveld te gaan.

— Vertrokken er dan zo vroeg al vliegtuigen naar Londen?

— Het eerste lijntoestel vertrok pas om half acht, maar twee uren eerder ging er een machine op, die bloemen uit het zuiden van Frankrijk naar Londen moest brengen. Het kostte mij vijfduizend francs aan fooi.

— Nu, dat maakt in ieder geval dat je een paar uren voorsprong kreeg. Je had dus in ieder geval een ruime voorsprong op die man, nietwaar?

— Een voorsprong van minstens acht uur. Tenzij hij met zijn eigen vliegmachine zou zijn gekomen, maar dat geloof ik niet. Ik meen mij nu ook te herinneren, dat ik zijn gezicht tussen de passagiers op de boot heb gezien.

— Het zal gauw genoeg blijken, hernam Cosinus kortaf. Je vertrok dus omstreeks half zes en je kunt om één uur in Croydon zijn aangekomen, en dus mag ik aannemen, dat je onmiddellijk van het vliegveld hierheen bent gekomen?

— Zonder een seconde te verliezen.

— Dat getuigt in ieder geval van moed en doorzicht, en ik wil je dan ook nog een kans geven, Raynold. Ik zou je aanraden die kans te benutten of wij worden kwade vrienden, — en wat dat betekent dat weten de leden van DE GROENE DRIEHOEK. We kunnen dus aannemen dat Raffles de keus had tussen twee vervoermiddelen. Bedriegt mijn geheugen mij niet, dan kan hij met de trein naar Calais zijn gegaan en daar de boot naar Dover nemen. Die komt daar om zes uur s'ochtends aan, en zelfs de snelste auto kan hem niet voor half negen in Londen brengen. Heb je er op gelet of hij een auto bij zich had?

— Dat weet ik bijna zeker, riep Raynold uit. Een grijze, snelle Morris. Alleen degenen die naast hem zaten konden het schitteren zien van Cosinus' ogen in het wasbleke, strakke gezicht, maar Raynold hoorde toch de klank van opwinding, toen Cosinus hernam:

— Dat is goed, dat is heel goed. Van Nooten, jij zorgt ervoor, dat er onmiddellijk vier of zes man per auto naar Dover vertrekken. Zij moeten letten op het uitladen van auto's en jij, Raynold, moet zorgen, dat je er bij bent, want jij kent die wagen waarschijnlijk beter dan wie ook.

— Je let op de eigenaars, en als het twee mannen zijn, wier gezichten je al vroeger op de boot meent te hebben gezien, als de chauffeur een forse, grote kerel is met brede schouders, dan staan de kansen 99 tegen 1, dat je Raffles bij de kop hebt. En heb je hem eenmaal — dan geef ik je de welgemeende raad, hem niet meer los te laten, want hem te verliezen zou betekenen, dat je je eigen hoofd ook kwijt raakt, denk daarom.

— Het zal aan mij niet liggen, zei Raynold.

— Jij, Laporte, ging Cosinus voort, gaat met vier anderen naar Croydon, en je zet je ogen wijd open.

Raynold zal je de man zo nauwkeurig mogelijk beschrijven. Als hij werkelijk een auto bij zich had, zal hij zo goed als zeker niet per vliegtuig zijn teruggekeerd, maar toch is het niet onmogelijk. Het eerste vliegtuig uit Parijs komt omstreeks acht uur 's ochtends op Croydon aan. Zorg dat je er met je mannen op tijd bent. Nu nog dit, Raynold, als ik honderd mannen voor je plaatste, zou je er dan zonder aarzelen de man kunnen uithalen, die ons dit koopje geleverd heeft?

Raynold bracht even de hand voor de ogen, dacht even na en zei toen aarzelend:

— Misschien. Volkomen zeker ben ik er niet van. Vergeet niet, Cosinus, dat hij gemaskerd was in het hotel te Parijs toen hij eindelijk zei wie hij was.

— Maar je zegt dat je hem op de boot hebt gezien, beet Cosinus hem toe. Waarom dacht je toen al, dat die man Raffles kon zijn?

— Toen wist ik natuurlijk nog niets met zekerheid, — pas toen alles afgelopen was, schoot het mij te binnen, niet alleen dat ik op de Kanaalboot heel even Ellen Paine met een man heb zien praten, die veel belang in haar scheen te stellen, maar omdat ik diezelfde man al bij vroegere gelegenheden hier in Londen een paar maal heb gezien en toen een gevoel kreeg van wantrouwen en afkeer.

— Het zijn geen bewijzen, maar het zijn in ieder geval aanwijzingen, hernam Cosinus. En wij zullen er naar handelen. Ik heb nog iets meer te zeggen. Ik geloof die man te kennen, die John Raffles. Als hij eenmaal zijn beschermende hand heeft uitgestrekt, trekt hij die niet zo spoedig terug. Hij zal Ellen Paine in het oog blijven houden. Luister Bailey, je hebt nog altijd toegang tot verschillende redactie-bureaus, nietwaar?

— Gelukkig wèl.

— Goed, dan zorg je dat er mor-

gen in de ochtendbladen een berichtje wordt opgenomen, waarin de zaak van Ellen Paine onder enigszins bedekte bewoordingen uit de doeken wordt gedaan.

Zorg dat jij zelf buiten schot blijft. Verder moeten in het bericht geen namen worden genoemd, maar wel laat je er in doorschemeren, dat Ellen Paine nu nog groot gevaar loopt en dat men wraak zal willen nemen voor deze mislukking.

En, denk er om, dat ik er op reken, dat het berichtje geplaatst wordt, zei Cosinus op besliste toon.

— Dan moet ik nu gaan, anders is het te laat.

— Ga dan, tegelijk met de anderen. Jij, Crawford, belt mij onmiddellijk op als je Lydia hebt gevonden. Ook voor haar is er werk. Ik heb haar in drie maanden niet gezien. Is zij nog altijd de mooie meid, die zij was?

— Mooier dan ooit, antwoordde Crawford vol geestdrift.

— Des te beter, hernam Cosinus kortaf. Men zegt dat die Raffles een ijsskoude natuur is; wij zullen dat eens onderzoeken. Raffles zal natuurlijk, als hij het bewuste bericht leest, zijn beschermende hand opnieuw over de belaagde onschuld uitstrekken, en wanneer dan het huis van Paine goed in het oog wordt gehouden, dan kan het niet anders of wij zullen ontdekken wie hij is, en waar hij zich ophoudt. Maar ik ben bijna overtuigd dat hij ons niet zal ontsnappen als de mannen in Dover en Croydon goed uit hun ogen kijken. En nu ingerukt, want ik heb nog te werken.

— Wat sta je daar nog Raynold? Heb je nog iets op je hart?

— Nog dit, chef, de vrouw van Paine heeft onlangs een renpaard gekocht en is daarbij geholpen door een zekere Lord Palmhurst. Ik weet, dat zij dat paard wil laten meelopen op de aanstaande Derby. Raffles stelt zeer veel belang in renpaarden en men zegt dat ook hij een paar paar-

den laat lopen, — helaas niet onder zijn eigen naam. De kans is dus niet uitgesloten, dat hij, nu hij eenmaal als de reddende engel van de dochter des huizes beschouwd wordt, zijn belangstelling ook tot het renpaard uitstrekt, en hier zijn misschien aanknopingspunten te vinden.

— Misschien... heel misschien... Raynold, zei Cosinus na enige ogenblikken, want er zijn waarschijnlijk wel meer mensen die belangstellen in dat paard, en tevens azen op de rijkdom van Paine. Intussen daar wij niets mogen verzuimen, zullen wij ook deze mogelijkheid niet uit het oog verliezen. Lord Palmhurst zeg je, was de naam van die bemiddelaar?

— Ja, Lord Palmhurst.

— Ik heb de naam nooit gehoord, mompelde Cosinus, het moet onderzocht worden. En gaat nu allemaal heen, betrek jullie posten, want ik moet iedereen elk ogenblik van deze nacht kunnen bereiken.

Het schilderij schoof terzij. Zwijgend maakten de mannen, die nog aanwezig waren, een buiging voor de chef, en toen gingen zij allen achtereenvolgens door de opening in de muur de donkere gang in, en pas nadat de klank hunner voetstappen was weggestorven, drukte Cosinus op de knop, zodat het schilderij weer op zijn plaats schoof, doofde de schijnwerper, liet het repeteergeveer wegzakken, en ontstak de lamp op zijn schrijftafel.

Hij bleef wel een kwartier bijna bewegingloos op dezelfde plaats zitten, en maakte nu en dan een aantekening op een bloknoot.

Het was kwart over een, toen de bel van het telefoontoestel, dat naast hem stond, rinkelde. Hij nam de hoorn op en luisterde.

Na een minuut ongeveer glimlachte Cosinus, en zei:

— Het is in orde, lieveling, ben je alleen?

— Helemaal alleen. Ik spreek nu met je vanuit het Centrale Vergader-

lokaal, en ik sta in de geheime telefooncel. Heb je mij nodig?

— Ja, onmiddellijk. Heb je je auto?

— Staat voor de deur.

— Goed, kom dan aanstonds naar Ladbroke Grove. Ik heb een interessant karweitje voor je. Zelfs langs de geheime draad durf ik je verder geen namen te noemen. Kom gauw.

Een kwartier later klonk de bel onder 't bureau en, nadat de wachtwoorden waren gewisseld, schoof het schilderij opzij, en het licht ging aan, dat fel neerscheen op Lydia van Kaernten, die uit de opening stapte en tot voor het tafeltje naderde, dat de grens scheen aan te geven van het verboden gebied.

Zij wachtte daar rustig, haar grote, donkere ogen gericht op de schaduwplek, ofschoon de uitdrukking van haar gelaat duidelijk verried, dat zij niet kon zien, waar de geheimzinnige bendechef zat.

Er verliep een volle minuut van stilte voor Cosinus eindelijk zei:

— Ja, waarachtig, je bent nog altijd een mooie meid, Lydia. Is het waar, dat zich een Oostenrijks officier om jou heeft doodgeschoten?

— Best mogelijk, antwoordde de jonge vrouw onverschillig haar schouders ophalend. Ik trek mij er weinig van aan wat die stommelingen doen. Kan ik het helpen dat de natuur mij zo schiep, zoals ik ben?

— De natuur — of Satan, grinnikte Cosinus, zijn handen wrijvend. In ieder geval ben je nu een van de meest doeltreffende werktuigen die een man in mijn omstandigheden zich kan wensen. Ik behoef je zeker niet te vragen of je wel eens van John Raffles hebt gehoord?

— Neen, dat hoeft niet. Ik heb niet alleen vaak van hem gehoord, maar weet ook wat voor vent hij is antwoordde Lydia von Kaernten met dezelfde onverschillige stem. Het is toch niet tegen hem dat je mij wilt laten optreden, Cosinus?

— Ja wel. Deins je daar voor te-

rug? Dat zou mij verwonderen.

— Er voor terugdeinzen is het woord niet; het is alleen maar onmogelijk, antwoordde zij schouderophalend. Ik zie kans iedere andere man aan mijn voeten te brengen, maar die man is van steen, van ijzer en staal en koud als ijs, onaantastbaar. Je moet toch weten, Cosinus, dat reeds vroeger tot tweemaal toe, de pogingen mislukt zijn, om hem ten val te brengen door toedoen van een vrouw? Nicholson heeft het geprobeerd, Fox heeft het geprobeerd en het is op een jammerlijke, lachwekkende mislukking uitgelopen.

Een paar seconden verliepen, alvorens Cosinus op een doffe toon hernam:

— Beide gevallen zijn mij bekend; ik weet dat zij mislukt zijn, maar dan waren die vrouwen niet voor hun taak berekend; zij legden het niet slim genoeg aan. Het wil er bij mij niet in, dat een man als John Raffles een avonturier, zoals de geschiedenis er geen tweede heeft gekend, ongevoelig zou zijn voor vrouwelijk schoon, voor vrouwelijke verleidingskunsten. Zeker niet, als jij die aanwendt.

— Wat heeft Raffles jegens onze bende bedreven?

— Het feit dat hij leeft zou al voldoende reden voor mij zijn, zei Cosinus scherp, maar hij heeft de onderneming van Raynold totaal doen mislukken. Wat die onderneming ons had moeten opbrengen is in zijn zak terecht gekomen en voor zover ik weet is Raynold een heel goede vriend van je.

— Tot een week geleden, zei Lydia koel. Toen heb ik hem de bons gegeven. Hij werd lastig en veel-eisend. Waar is die Raffles nu?

— Als ik dat wist, misschien zou ik je dan niet hebben lastig gevallen, zei Cosinus ongeduldig. Hij is onderweg naar dit land, dat is het enige dat ik weet, en hij moet aankomen in Dover of wel op het vliegveld van Croydon.

— Ik verzoek je daarom zo spoedig je kunt naar Dover te vertrekken, want hij heeft een auto bij zich, en de kans is dus het grootst, dat hij daar aankomt. Wanneer hij je wordt aangewezen door de mannen die je daar zult vinden, blijf dan in zijn nabijheid, en verlies hem niet uit het oog.

— Maar waartoe al die moeite — waarom laat je hem niet eenvoudig neerschieten?

— Aha — daaraan herken ik mijn dierbare Lydia, grinnikte Cosinus. Altijd doortastend en snel handelen. Van de doden heb je geen last meer. Maar in dat geval, schone dame, zou de dood van Raffles wel aan alles een einde maken, maar ook meteen de poort sluiten voor alle geheimen, welke die man bezit, en die kostbaarder zijn dan alles wat onze benedide bezit. Ik weet met zekerheid dat hij wel vijf of zes kleine onbewoonde eilanden, ver uit elkaar gelegen, volgepropt heeft met schatten. De buit van jaren.

— Niemand heeft ze ooit kunnen ontdekken, zei de vrouw schouderophalend.

— Dan zal Cosinus het doen. Maar ga nu. Pak hem aan, maar beschadig hem niet, volg hem als een terrier, tracht je bij hem in te dringen, doe je voor als de vertrapte onschuld. Daar is hij gevoelig voor. Wanneer je wat bereikt hebt laat je mij dat weten langs de gewone weg. Richt je met een cijfertelegram tot een van de Raadsleden, de enigen die met mij in aanraking mogen komen. Tot ziens en goed succes! A propos, ... nog iets. Misschien heb je gelijk en heeft die man een hart van steen. Als je denkt toch geen succes te hebben, richt dan je pijlen op een wat minder hardnekkig doelwit. Ik weet dat Raffles een vriend heeft, een medewerker, die hem in alles terzijde staat. Die is jonger — en waarschijnlijk ook meer vatbaar voor je aantrekkelijkheden. Tracht dus de een te bereiken over de an-

dere heen. Begrepen?

De vrouw knikte bevestigend met het hoofd en greep het handvat naast het gat in de wand, want het was een hoge stap voor een vrouw, zelfs al deed zij aan sport.

Achter haar schoof het schilderij zacht op zijn plaats, en zij stond in volslagen duisternis.

Zij nam een zaklantaarn uit haar tas, knipte deze aan, en bij het licht ervan vervolgde zij haar weg, door een gang die geleidelijk daalde.

Zij moest een dwarsgang voorbij en toen nog een, en bereikte eindelijk een deur, die zij gemakkelijk kon openen.

Wederom bevond zij zich in een keldergewelf, ditmaal van grote omvang. Emotionele mensen zouden het daar griezelig hebben gevonden, want in ondiepe nissen rondom de wanden stonden talrijke doodkisten. Enigen daarvan moesten gevallen zijn, waren gebroken, en men zag beenderen en schedels onverschillig op een hoop geveegd.

Lydia stak de kelder in zijn gehele lengte over, ging een stenen trap op, moest weer een deur openen, en kwam toen in een keldervertrek ongeveer drie meter in het vierkant, dat geen uitgang scheen te hebben. Er was niet anders te zien dan een geweldig grote haardstede, waarin een groot vuur kon branden. Waarschijnlijk was dit in vroegere eeuwen een keuken geweest. Hoog in de zoldering was een klein keldergat, dat pas onlangs dicht gemetseld scheen te zijn.

De vrouw drukte na enig tasten de vinger op een versieringskrul in het houtwerk van de schoorsteen, en dadelijk draaide de ijzeren achterwand van de haard om een onzichtbare as, en er ontstond een opening van bijna anderhalve meter hoog.

Direct woei de frisse nachtwind haar tegemoet, zij drukte het ijzeren deurtje weer dicht, liep door een smal gangetje, en stond voor een zware, roestige deur van ijzeren splij-

len. Met een kleine, nog nieuwe sleutel, opende zij, na even te hebben geluisterd, de deur, die eruit zag alsof deze in geen jaren was geopend. De scharnieren waren blijkbaar goed gesmeerd, want de deur draaide onhoorbaar op de hengsels en Lydia von Kaernten stond op een kleine binnenplaats.

In de lage muur, die deze zelden gebruikte binnenplaats omgaf, be-

vond zich een klein, poortvormig deurtje, en ook dit opende zij zonder enige moeite. Zij stond in een doodstil zijstraatje. Na enkele schreden kwam zij in een zijstraat, waar evenmin een levende ziel te bespeuren viel, en vond in het midden daarvan een kleine auto, die daar geparkeerd stond.

Een half uur later was zij op weg naar Dover.

HOOFDSTUK III

EEN MERKWAARDIG GEZELSCHAP IN DE OPERA

Cosinus blufte er wel eens op, dat de Meester der Onderwereld Beëlzebub, hem zeer genegen was, en hem daarom persoonlijk hielp bij zijn ondernemingen.

Ditmaal leek het er op alsof hij gelijk had, want John Raffles kwam niet alleen op het vastgestelde uur te Dover aan, maar in gezelschap van Charles Brand en van James Henderson.

Aan boord van hetzelfde schip bevond zich de familie Paine, vader, moeder en dochter, uitgeplunderd, maar lichamelijk gezond, hoewel zeer weinig tevreden met de keer die de zaken genomen hadden, en onkundig van het feit, dat de man, die gezorgd had voor die radicale opruiming, zich aan boord van hetzelfde schip huiswaarts had begeven.

Raffles had er ditmaal duchtig zorg voor gedragen, niet alleen om zich voortreffelijk te vermommen, maar ook om zich zo veel mogelijk op de achtergrond te houden en hij kwam dan ook pas aan dek, toen de boot op het punt stond, de haven van Dover binnen te varen.

Vrees behoefde hij niet te koesteren, want zelfs Brand zou hem ternauwernood hebben herkend in zijn vermomming van Frans geleerde, met zijn weelderige, zwarte lokken,

zijn hoog voorhoofd, zijn gouden bril, en zijn drukke bewegelijkheid.

Daar de pas van Raffles uitstekend in orde was — of, beter gezegd, uitmuntend was nagemaakt, kwam hij zonder enige moeite aan land, met in iedere hand een klein, veelgebruikt valies. Maar in geen van die versleten koffertjes, zou men ook maar een duit van het aan Mr Paine ontnomen kapitaal hebben kunnen vinden. Zo dom was Raffles niet. Het geld was in Frankrijk achtergebleven, en op een afdoende wijze verborgen. Zodra de tijden gunstig waren, zou hij het daar gaan halen, en vervoeren naar een nog veiliger plek — naar een van die eilanden, die de hebzucht hadden opgewekt van de geheimzinnige Cosinus, de man met het gladde gezicht.

De zogenaamde Franse geleerde dribbelde dan ook met luchtige pasjes de douaneloods in, en opende onbeschroomd zijn beide valiezen.

Onder de andere reizigers, die hun koffers en valiezen op de toonbank zetten om ze door de douane te laten openen, bevond zich behalve de familie Paine ook Charles Brand, eveneens met een veranderlijk uiterlijk.

Brand was aanwezig geweest bij de eerste soirée ten huize van Paine, die het uitgangspunt had gevormd

van de onderneming, welke te Parijs zo gelukkig was beëindigd — en ook hij moest dus voorzichtig zijn. Wat de chauffeur Henderson betreft, hij was overal buiten gebleven en vertoonde dus onbekommerd zijn goedmoedig gezicht, zijn lange gestalte en zijn geweldige schouders, terwijl hij het toezicht hield op het uitladen van de grijze Morris Oxford.

Raffles liet zijn ogen achter de ongeslepen glazen van zijn bril naar alle kanten gaan, zodra hij met zijn twee valiezen weer buiten de douaneloods was, want hij was een voorzichtig man; hij kende de snelheid van de telegraaf, hij wist dat hij veel vijanden had, en een aankomst te Dover brengt altijd gevaren met zich mede.

Vlak achter hem verliet de familie Paine de loods en stond op het punt zich naar het station te begeven, toen er iets gebeurde, dat onmiddellijk Raffles' aandacht in beslag nam.

In de volte was Ellen Paine door anderen wat tegen hem aangeduwd en plotseling voelde hij hoe de arm, en daarna het gehele lichaam van het meisje begon te beven als een espenblad.

Hij keek haar van terzijde aan en zag dat haar ogen op een zonderlinge wijze schitterden, precies op dezelfde wijze, als wanneer zij op een concertpodium stond voor een viool recital.

Toen hij de richting van haar blik volgde, zag hij, dat haar ogen gevestigd waren op een lange, schrale man, die zich verheugde in het bezit van een vrij lange, rossige baard, en hoofdhaar van dezelfde kleur, dat vrij lang tot op zijn jaskraag neerhing.

Die man had zo even naar het meisje omgekeken, maar bijna onmiddellijk zijn hoofd weer afgewend en was toen in de menigte verdwenen. Even daarna zag hij hem terug, terwijl hij stond te praten met een goed gekleed heer, die zo even een paar woorden gewisseld had met een

buitengewoon knappe vrouw, wier gelaat hij vaag meende te herkennen.

Hij zocht naar Brand, ontdekte hem op enkele meters afstand in de menigte, wist zijn blik te vangen, waarna er een snel ogenspel volgde, hetwelk de aandacht van Brand op de man met het rode haar, op de goed geklede reiziger en op de knappe vrouw vestigde, die vlak bij een kleine Fiat stond.

Intussen bleef het sidderen van de arm en van dat gehele tengere lichaam van Miss Paine voortduren. Nogmaals keek Raffles het meisje aan, en zag, dat zij nu juist hetzelfde gezicht had, als op het podium in de Parijse concertzaal, terwijl zij de Stradivarius bespeelde, onder hypnose van Raynold.

Toen gingen zijn blikken weer terug naar de man met het rode haar, en glimlachte heel even voor zich heen. Hij was het. Absoluut. Nogal slordig vermomd met die pruik die niet behoorlijk aansloot, en die baard die een weinig scheef was aangeplakt.

— Oom, die voor Sinterklaas speelt, mompelde hij voor zich heen. Zo... zo... er schijnt dus iets gaande te zijn. Dat arme kind naast mij is als het loodvisje, dat voor de haai uitzwemt, en dat mij op het spoor van die schurk heeft gebracht. Hij was niet onder de reizigers op de boot, wat doet hij dan hier, en vermomd? Wie is de vent met wie hij staat te praten en die er een beetje al te elegant uitziet? En wie is die mooie jonge vrouw? Wat drommels, ik ken haar gelaat. Waar heb ik haar meer gezien? Niet in Londen, daarvan ben ik zeker, en het moet ook vrij lang geleden zijn. Nu, misschien heeft Brand haar portret wel in zijn verzameling. Maar hoe dit zij — er is iets aan de hand, en ik geloof, dat wij verstandig zullen doen, een oogje in het zeil te houden.

Raffles keek over de hoofden der naast het hek dringende reizigers,

nog eens om naar het schip, en zag hoe de Morris uit het ruim werd geladen.

Henderson stond al klaar om de auto in ontvangst te nemen. Raynold kende die wagen, zo zeker als twee maal twee vier is.

Raffles begon nu wat meer aandacht te wijden aan de vrouw, die een paar maal vluchtig naar hem gekeken had, na een paar woorden die de roodharige man haar had toegeluisterd.

Raffles wist wat dichterbij Brand te komen, zonder dat het opviel en fluisterde hem snel een paar woorden in het oor, in het rare taaltje, dat Raffles en Brand tezamen bedacht hadden, en dat voor een oningewijde onverstaaenbaar was:

— Er is iets gaande, Charles. Heb je Raynold herkend in die vent met zijn rood haar?

Raffles zei, de wenkbrauwen fronsend:

— Niet direct kijken; men let op ons; wees voorzichtig.

Brand zuchtte. Hij had gehoopt dat de tijden, toen Raffles door de benden werd opgejaagd als een stuk wild, voorgoed voorbij waren. Zou hij zich vergist hebben? Begon die meedogenloze jacht opnieuw, waarbij de twee partijen elkander niets toegaven in sluwheid en vastberadenheid?

Raffles nam tersluiks de vrouw nog eens op en ook hij meende flauw zich haar te herinneren.

Maar voor hij nog een opmerking had kunnen maken, begon Raffles weer:

— Nu weet ik het ineens. Wij hebben die vrouw vier jaren geleden in Wenen gezien, Charles, toen zij optrad in een theater met een kleine dansgroep. Zij heet — wacht eens, Lydia von Kaernten, dat wil zeggen, zo noemt zij zich; die naam is van een van de nichten van Aarts-hertog Ferdinand, wanneer deze zich op een van haar avontuurlijke reizen bevond.

— Precies, zei Brand. Ik herinner mij haar nu ook. Zij moet nog verwickeld zijn geweest in die zaak van de juwelier Orenstein, die op raadselachtige wijze ongeveer een half miljoen kronen kwijt raakte. Tegen haar konden geen bewijzen worden aangevoerd, maar wij hebben haar gezien in de rechtszaal, even voordat zij trots en met opgeheven hoofd werd vrij gesproken. Daarna heeft niemand meer iets van haar gehoord.

— Toch wel, Charles, ik weet, dat zij door Rusland heeft gereisd, en vervolgens, en passant, in Monte Carlo een Spaanse Don heeft geruïneerd, maar wat zij nu doet, weet ik niet. Daar gaat eindelijk het hek open en ik zie, dat Henderson al bij de wagen wacht. Kijk eens of ze ons volgen.

— Op een afstand van een meter of twintig, zei Brand, na tersluiks te hebben omgekeken.

Vlug liepen zij naar de auto, want het had geen nut meer langer verstopperij te spelen, of te doen alsof men elkander niet kende.

Henderson kreeg zijn instructies, en weldra reed het drietal dan toch eindelijk de kade af, en dwars door Dover heen. Ondanks het drukke verkeer, hadden zij een laag gebouwde Citroën niet van zich af kunnen schudden, die hen hardnekkig volgde.

Zo kwamen zij op de grote verkeersweg en Raffles liet daar Henderson met een vaart van 120 kilometer rijden, maar dat deed de Citroën ook.

Eenmaal gelukte het Henderson juist onder de bomen van een spoorweg overgang door te glippen, maar dat belette de chauffeur van die wagen niet, hen binnen een kwartier weer in te halen, ofschoon Henderson het gaspedaal tot de laagste stand neergedrukt hield.

Maar in Richmond, de laatste grote stad die zij moesten passeren op hun weg naar Londen, was het geluk Henderson tenslotte gunstig. Een

verkeerslicht sprong op rood, juist toen de Citroën voorbij een kruispunt wilde rijden, en Henderson maakte er een handig gebruik van een zijstraat in te slaan en een marktplein over te steken, dat eigenlijk verboden terrein was voor auto's.

Vijf minuten later verscheen de Citroën weer op de verkeersweg buiten de stad, maar de grijze Morris was nergens te bespeuren.

Twee mannen stapten onmiddellijk uit de Citroën, en reden naar de stad terug.

Zij passeerden honderden auto's maar geen enkelé met het reeds lang bekende nummerbord.

Kort na de middag reed de Morris Londen aan de zuidzijde binnen, en reed in snelle vaart, regelrecht naar een ruime garage, die behoorde bij een huis in de Victoria Street.

Henderson verving het nummerbord door een ander, en toen dit geschied was, zei Raffles opgelucht:

— Dat was een zeer onaangename ervaring, maar in ieder geval heeft onze brave Henderson ons ditmaal weer schitterend geholpen om te ontkomen aan onze achtervolgers. Je hebt natuurlijk gezien, Charles, waar hun wagen gebleven is?

— Ik meen hen voor het laatst te hebben gezien in het zuidelijk gedeelte van Ladbroke Grove.

— Dat klopt, maar het spijt mij, dat de voorzichtigheid ons dwong, het daarbij te laten. Wij zullen nu onze vermomming afleggen en dan kunnen wij gerust terugkeren naar ons huis in de Cromwell Street.

Een half uur daarna verlieten twee gladgeschoren heren, die niet de geringste gelijkenis vertoonden met een Franse geleerde of met een handelsreiziger het huis, namen een taxi, een paar honderd meter verder in de Victoria Street, en bevonden zich een uur later weer in het herenhuis in de Cromwell Street, hetwelk zij sedert tal van jaren bewoonden.

— Deze hele geschiedenis bevalt me volstrekt niet, Charles, zei Raf-

fles toen zij tegenover elkaar aan de lunchtafel zaten. Die achtervolging had natuurlijk een doel. Men wilde op die wijze trachten te ontdekken waar ik woon, en aan de manier waarop wij hen ontweken, moeten zij geraden hebben, wie ik was. Wat willen zij van mij? Wat wordt er tegen mij beraamd? Wij moeten die vrouw terugvinden, Charles, en dat zeer spoedig. Maar nu genoeg daarover. Vanavond gaan wij naar de opera Aïda, met een geheel nieuwe bezetting.

De verdere middag verliep rustig; Lord Aberdeen las enige tijd, en ging nog even naar de Windsor club voor een borrel.

Brand echter, besteedde bijna de gehele namiddag aan nasporingen betreffende Lydia von Kaernten. Veel leverde dit onderzoek niet op, maar het weinige dat hij vond, was van belang — haar woonplaats. Zij bewoonde een flat in een van die grote blokken, die men in het westen der wereldstad vindt, en die geheel gemoderniseerd zijn in de loop der laatste jaren. Zij hield er twee auto's op na, en stond op het punt, een renpaard te kopen, en aldus Mrs Paine na te volgen, die van plan was met haar nieuwe aanwinst deel te nemen aan de Derby van dit jaar.

Misschien had die Lydia op dit oogenblik een nieuwe minnaar, maar wie het was kon Brand die namiddag niet te weten komen.

Wel vonden de twee vrienden die avond een klein berichtje in de krant, waarin de lotgevallen van de familie Paine in het kort werden vermeld en waaruit viel op te maken, dat Miss Paine zich nog niet in veiligheid kon achten.

Raffles keek glimlachend van zijn blad op, toen Brand en hij die namiddag, gekleed voor de opera, dineerden in het Carlton restaurant, en zei zacht:

— Kijk eens aan; mij dunkt dat er een weinig tekening in de zaak komt. Een lokberichtje, Charles. Zij

hopen natuurlijk dat ik mij zal blootgeven, en naar hun huis zal tijgen om het lieve kind ook nu weer te beschermen.

Zij zagen echter al eerder het een en ander, dat te denken gaf, want zij waren ongeveer tien minuten vóór de aanvang van de voorstelling, nauwelijks hun loge binnengetreden, of zij zagen daar in de zaal enige bezoekers op korte afstand van elkander, die elkaar weliswaar negeerden, maar wier samenzijn daar toch niet zonder betekenis was.

Daar was om te beginnen de gehele familie Paine « au grand complet » — vader, moeder en dochter. Mr Paine keek onafgebroken met een nijdig gezicht naar een lange, magere man, die vier loges verder zat, en die niemand anders was dan de hypnotiseur Raynold, de man dus, die zijdelings de aanleiding was geweest, dat Paine een groot fortuin kwijt geraakt was.

Nog twee loges verder zat Lydia von Kaerten, in avondtoilet met een snoer parels om de blanke hals en hooghartig, koel als een koningin. Naast haar zat een dame met rosblond haar, eveneens een mooie vrouw, maar wier schoonheid verbleekte naast de hare.

Tenslotte waren er nog twee mannen die de aandacht van Raffles onmiddellijk trokken en waarvan hij

er een van uiterlijk kende.

— Dat is van Nooten, fluisterde Raffles Brand toe. Een jonge Hollander, die ongeveer twee jaren in Londen woont, die hier begonnen is als klerk op een groot bankkantoor, maar die niet sterk genoeg was om weerstand te bieden aan de verleidingen van een grote stad. Er doen zonderlinge praatjes over hem de ronde op de Windsor club. Het bestuur denkt er zelfs over, hem als lid te royeren, maar ik heb mij daar als Vice-President tot dusverre tegen verzet.

In de loge naast hem zat, geheel alleen, een man die nu de aandacht van Raffles opeiste; dat heerschap had een merkwaardig onbewegelijk gelaat, zonder het minste rimpeltje, bijna zonder uitdrukking, als van een wassen pop en zelfs de ogen bewogen zich maar zelden. Het voorhoofd was hoog, en ging over in een bijna geheel kale schadel.

— Het is nu al de tweede maal dat ik die rare vent hier aantref, vervolgde Raffles zacht. Naar het schijnt kende hij Lydia von Kaerten, want zo even wisselden zij een bijna onmerkbaar groet. Het is een vreemd heerschap, dat hier bijeen is, amice, en ik geloof van geluk te mogen spreken, dat een derde van de zaal mij kent als Lord William Aberdeen.

HOOFDSTUK IV

EEN ONVERWACHTE ONTMOETING

Het valt niet te ontkennen dat het toeval in het leven menigmaal een grote rol speelt.

Als Charles Brand, bijvoorbeeld, niet juist in die dagen belangstelling had opgevat voor religieuze antiquiteiten, schilderijen, doopvonten en inscripties op de zerken in oude kerken, dan zou hij naar alle waarschijnlijkheid nooit een voet in het

kerkje van de H. Johannes hebben gezet, niet met de koster hebben gesproken, en niet van de eerwaarde heer Brown toestemming hebben verkregen, niet alleen de kerk zelf, maar ook de oude nooit meer betreden vertrekken, zoals de sacristie en de consistoriekamer, te bezichtigen.

Er waren een paar dagen verlopen na het bezoek aan de opera, toen

hij tamelijk vroeg in de ochtend, in een taxi en gewapend met een blocnoot, benevens zijn fototoestel, een statief en een aantal flitslampjes, ten derde male naar de bewuste kerk trok.

Er bevond zich niemand in de buurt en ook niet in de kerk zelf, en hij zag ook de koster niet, die de hoofddeur voor hem had moeten openen. Hij was dus volkomen vrij in zijn doen en laten, en kon ongestoord de werkelijk prachtige schilderijen en de fresco's bewonderen, de fraaie zeldzame doopvont, het vergulde koorhek, en de gebeeldhouwde, eikenhouten banken. Van het kerkgebouw zwierf hij naar de verlaten binnenplaats, en daar deed hij een ontdekking, die ernstige gevolgen zou hebben.

Teneinde de kerk zelf goed te kunnen fotograferen, had hij zijn driepoot opgesteld, vlak bij een oude deur van ijzeren roestige tralies.

Toen hij het beeld scherp op het matglas wilde instellen, raakte hij toevallig met zijn vingers het slot aan, en toen hij die vingers eens bekeek, bemerkte hij dat er olie aanleefde.

Terwijl hij zijn vingers aan zijn zakdoek afveegde, keek hij eens door de tralies, maar daar het daar binnen zo donker was, ging hij met zijn werk voort, zich voornemens, aan de koster, als hij deze zag, te vragen wat er achter die deur kon zijn.

Hij maakte een aantal foto's, hij vond nog een tweede, lage deur, en deed ook hier de ontdekking, dat het slot geolied was.

Daar de koster juist voorbij liep, sprak hij deze aan en vroeg:

— Wordt deze binnenplaats nog wel gebruikt, koster?

— Door mij alleen, voor zo ver ik weet, mijnheer, antwoordde de man. Ik bespaar mij op die manier een kleine omweg van mijn woning uit.

— Dan gebruikt ge waarschijnlijk die kleine deur? vroeg Brand, wij-

zende op het poortvormige deurtje in de muur.

— Neen, mijnheer, die traliedeur is zeker in geen eeuw geopend geweest.

Het lag Brand op de lippen om te vragen, waarom het slot dan geolied was, maar hij bedacht zich, en vroeg verder:

— En die traliedeur daarginds? Kan ik daar binnengaan?

— Dan zoudt gij het slot moeten laten openbreken, mijnheer, antwoordde de koster lachend, maar daar zou u niet veel aan hebben, want er is daar achter niets dan een oud keldervertrek.

Wéér dacht Brand aan de overvloedige olie van het slot en wéér zweeg hij, omdat hij zich voornam, dat later wel eens te onderzoeken.

Een uur later ongeveer had hij zijn aantekeningen voltooid, nog een paar vluchtige schetsen gemaakt, en keerde toen naar het huis in de Cromwell Street terug, met zijn buit.

Kort daarop kwam Raffles terug van een bezoek in de buurt van White Chapel, en zodra de twee vrienden aan de lunch zaten, deelde Brand zijn ervaring van die ochtend mee.

— Dat is een rare geschiedenis, zei Raffles toen Brand zweeg. Er valt aan de waarheidsliefde van de koster natuurlijk niet te twifelen, maar wie gebruikt dan die deuren zonder dat hij er iets van weet? Maar wat drommel — daar valt mij plotse-ling iets in. Herinner je je, Charles, dat wij een paar dagen geleden die Citroën van onze geheimzinnige achtervolgers het laatst gezien hebben in de buurt van die kerk?

In ieder geval lijkt het mij de moeite waard, die zaak eens nader te onderzoeken. Kan men slechts op één wijze op de binnenplaats komen?

— Op twee. Ten eerste door een der zijuitgangen van de kerk, die overigens ook heel weinig wordt gebruikt, en ten tweede via de kosters-

woning.

— Je hebt de derde manier vergeten, over de muur, zei Raffles. Een eigenlijk is er nog een vierde toegangsweg ook, amice, dat is het poortdeurtje dat je gezien hebt. Waarschijnlijk komt het uit in een smalle, weinig gebruikte steeg. Wij zullen het eens gaan opnemen. Ik houd biezonder veel van dergelijke geheimzinnigheden.

Raffles staarde schijnbaar doelloos door het geopende raam naar de grote tuin achter het huis, waar de rozen steeds begonnen te bloeien, en hij zei zacht:

— Kom, wij zullen er niet langer over filosoferen, maar de koe bij de horens pakken. Maak wat voort, want je hebt werkelijk mijn nieuwsgierigheid gaande gemaakt.

— Als je maar voorzichtig bent, merkte Brand op.

— Dat is een afschuwelijk woord, Charles en ik haat het.

— Ik weet, dat je het land hebt aan dat woord, maar je moet het noodlot niet tartten. Ik voor mij zou er de voorkeur aan gegeven hebben, juist dezer dagen ons een weinig rustig te houden nu er zo klaarblijkelijk naar ons gezocht wordt. Maar, zoals je wilt; ik ben klaar, en dan moeten wij er maar op afgaan.

Er was nog geen uur verstreken, of de twee vrienden stonden in het steegje, waarin zich de kleine lage poortdeur bevond, midden in een blinde muur. Raffles zelf kon zich nu overtuigen, dat inderdaad het slot behoorlijk was gesmeerd.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, keek links en keek rechts, zag niets anders dan die blinde muur, die de binnenplaats aan deze kant afsloot en aan de overkant een paar huizen van een smal straatje. Nog verder begonnen de ijzeren hekken, die de achtertuinen afsloten van de huizen gebouwd op de vrij gekomen grond, waar vroeger stallen waren geweest.

Zonder een woord te zeggen ging

Raffles met Brand, die op een afstand was blijven staan, het steegje weer uit, en samen stapten zij in hun wagen.

Niet zodra was Raffles weer terug in zijn huis of hij liet zich door Brand een grote kaart van Londen brengen, en verder alles wat deze verzameld had omtrent de geschiedenis van de kerk van de H. Johannes. Hij bestudeerde alles nauwkeurig en toen hij met zijn studie gereed was, zei hij tot Brand die een schets bijwerkte:

— Die kerk heeft een merkwaardige geschiedenis, Charles. Twee eeuwen geleden moet er dichtbij een klooster hebben gestaan, waarvan men de overblijfselen nog zou kunnen vinden onder de grond. Het is daar een waar doolhof van allerlei gangen en kelders en bij het aanleggen van ons rioolstelsel, omstreeks vijftig jaar geleden, heeft men nog genoeg last ondervonden van die gaanderijen. Vannacht gaan wij er heen.

Brand bergde zwijgend zijn tekenegerei weg. Hij had al lang genoeg gemerkt dat tegenspraak hem niets zou baten.

Raffles had zich iets in het hoofd gezet, dat hij tot iedere prijs tot een goed einde wilde brengen.

De expeditie begon reeds om acht uur in de avond, want toen vertrokken de twee vrienden van het huis in de Cromwell Street, naar dat in de Victoria Street, waar zij zich meestal vermomden. Waartoe het ditmaal diende, zou Brand niet hebben kunnen zeggen, als hij niet gemerkt had, dat Raffles enige voorwerpen bij zich had gestoken, die niet veel plaats innamen, en meestal gebruikt werden bij dergelijke gelegenheden.

Henderson was met een enkel woord van het voornemen van zijn meester op de hoogte gebracht, maar hij zou zelf geen deel hebben aan deze onderzoekingsstocht.

Daar het huis in de Victoria Street

twee uitgangen had, konden de twee mannen er steeds zo goed als ongemerkt in- en weer uitgaan. Toen zij het verlieten zagen zij er dood eenvoudig uit in hun regenjassen en deukhoeden; zij geleken op brave, fatsoenlijke burgers.

De Underground bracht hen naar het begin van Ladbroke Grove en vandaar behoefden zij slechts enkele minuten te lopen voor zij het pleintje bereikt hadden in het midden waarvan zich de ommuurde kerk bevond.

Het was reeds na middernacht, en doodstil op deze plek. Slechts een paar verlichte vensters in de steeg wezen op menselijke aanwezigheid.

In de kosterwoning, een heel klein huisje van maar een verdieping, was alles reeds duister. Vlak daarnaast begon de drie meter hoge muur, die vroeger het reeds lang buiten gebruik gestelde kerkhof afsloot, dat thans tot een binnenplaats was geworden.

De twee mannen hielden zich in de schaduw van de muur, volgden deze tot in het steegje, en bleven hier enige ogenblikken luisterend staan; pas toen zij zich volkomen alleen en onbespied wisten, haalde Raffles zijn zaklantaarn te voorschijn, knipte deze aan, en belichtte de lage, poortdeur en het oude slot.

Hij kende de samenstelling dezer ouderwetse sloten door een studie van jaren, en had zijn maatregelen genomen; met een zelf gemaakte loper, slaagde hij er binnen weinige ogenblikken in, het tamelijk ingewikkelde slot te openen.

Het deurtje draaide onhoorbaar op de hengsels, en Raffles fluisterde:

— Ook de scharnieren schijnen een behoorlijke portie olie te hebben gehad, mompelde hij. Men doet zo iets niet louter voor de grap, en hier schuilt iets achter.

— Ik zou het niet graag willen ontkennen, zei Brand nuchter, en dat is juist de reden waarom ik zo graag van dit plan had afgezien.

Daar is de traliedeur.

Raffles had zijn zaklantaarn alweer gedoofd en alleen bij het zwakke licht van een maan in haar eerste kwartier, stapten zij over de binnenplaats; toen ook het slot van de traliedeur spoedig elk verzet had moeten opgeven, konden zij een korte, donkere gang binnengaan.

Raffles, die vooraan liep, kon gemakkelijk de beide wanden van de gang tegelijkertijd aanraken, en hij had nog geen zes stappen gedaan of hij kon niet verder, want hij stuitte tegen een wand die als ijzer aanvoelde.

— Wat is er? Kun je niet verder? vroeg Brand fluisterend.

— Inderdaad lijkt het er op als of ik niet verder kan, fluisterde Raffles terug, maar dat kan wel schijn zijn. Men smeert niet het slot van een hek, dat slechts toegang geeft tot een gang van twee meter breedte en drie meter lengte en dan eindigt. Ik voel hier ijzer onder mijn hand. Het zou een deur kunnen zijn, of — de achterzijde van een ouderwetse haardstede.

— Laten wij ons er dan niet verder druk over maken, en rechtsomkeert maken, stelde Brand voor.

— Kom... kom... denk je dat ik mij laat afschrikken door zulk een zwak beletsel als een ijzeren plaat?

Reeds van het ogenblik af, dat de punt van Raffles voet tegen de ijzeren plaat had gestoten, waren zijn vingers rusteloos aan het tasten gegaan in alle richtingen, en op een gegeven ogenblik hoorde Brand een zwak klinkend geluid, dat wel wat geeliek op het spannen van de haan van een revolver. Een mufte lucht sloeg hem tegemoet, die hem naar adem deed snakken.

Hij begreep dat de doorgang vrij was, hij voelde zich meetrekken, zich omlaag duwen, en toen hoorde hij het dichtgaan van het ijzeren deurtje achter zich.

Raffles had zijn zaklantaarn weer ontstoken, en bij het schijnsel er van

zag Brand een grote kelder, tamelijk laag van verdieping, en een haardstede, die in andere omstandigheden zeker zijn belangstelling zou hebben gewekt.

Raffles zocht bedaard en geduldig naar de manier, waarop het deurtje van deze zijde moest worden geopend, hij vond de krul in het houtwerk, het deurtje floepte zacht open, Raffles sloot het weer, en zei tevreden:

— Het is altijd goed, bij zulke ondernemingen een achterdeurtje open te houden — letterlijk en figuurlijk. Je moet op deze krul drukken, Charles — hier, dit fraai gesneden eikeltje in die krans van eikenloof een weinig naar rechts duwen, en het deurtje springt open. En nu zullen wij eens zien, waarheen die deur ons leidt.

Hij opende de deur behoedzaam, en de twee mannen gingen een steenen trap van tien treden af, en bereikten een oude grafkelder met vermolmden doodkisten en een afschuwelijke beenderenverzameling.

Zij gingen de gang in die op deze kelder uitliep, en toen, voor het eerst, aarzelde Raffles even, want zij kwamen aan een dwarsgang. Hij stond in beraad wat nu verder te doen, toen Brand hem bij de arm greep, en op hese toon, bijna fluisterend vroeg:

— Hoorde je dat? Heb je niets gehoord?

— Neen, amice. Je weet, dat ik een uitnemend gehoor heb, maar ik hoorde niets. Wat was het?

— Het klonk als — als een zachte vleugelslag, alsof er een vleermuis voorbijstreek.

— Het kan best een vleermuis geweest zijn. Die dieren komen méér voor in donkere gewelven.

Raffles liet het schijnsel van zijn sterke zaklantaarn over de bodem en over de zijwanden van de gang gaan, bukte zich, wreef met zijn vingertop over de vloer, en fluisterde toen:

— Dit is onze weg. Kijk maar; in die zijgangen ligt stof, dat zeker in geen eeuwen beroerd is, maar in deze hoofdgang is het stof door talrijke voetstappen betreden en terzijde geschoven. Ga maar mee; wij zijn op de goede weg.

— Wat noem jij een goede weg? vroeg Brand benepen.

— De weg naar het onbekende, is altijd de goede, Charles, antwoordde Raffles met een lachje van zelfspot over deze filosofie van de koude grond.

Hij bleef voortdurend de lamp op de grond richten, vermeid de gangen, waar het stof een egale laag op de grond had gevormd, en bereikte zo het begin van een enigszins hellende gang.

Hier bleef hij een ogenblik staan en wendde hij het hoofd naar voren en naar achteren en poogde de duisternis daar vóór zich uit met zijn blikken te doorboren.

— Waar zijn wij hier nu ergens? vroeg Brand.

— Voor zover ik kan nagaan, liep de hoofdgang noordwestwaarts, en naar de tijd te oordelen, moeten we ons nu ergens in het midden van Lansdowne Crescent bevinden.

De twee mannen waren langzaam voortgegaan door de steeds klimmende gang die aan het einde werd afgesloten door een deur of schot, zonder dat er evenwel een slot of een opening te zien was. Dat schot gaf een metalen klank, toen Raffles er behoedzaam op klopte.

Links in de muur was een klein deurtje, niet veel groter dan een hand breed en hoog, en toen hij het opende zag hij een telefoontoestel.

De twee mannen stonden nog over de onverwachte aanwezigheid van die telefoon na te denken, toen zich plotseling een zwak geluid deed horen en het schot vlak vóór hen snel terzijde schoof in een gleuf van de vloer.

Hun ogen werden een ogenblik verblind, door een schel licht, af-

komstig van een lamp, aangebracht ter hoogte van hun hoofd, zodat zij niets konden onderscheiden dan een fraai vloerkleed, de poten van enige antieke meubelen en dat alles ongeveer een halve meter lager dan waar zij stonden.

Bliksemsnel trok Raffles zijn revolver, maar hij stak het wapen onmiddellijk weer weg, toen hij in de mat glanzende loop keek van een wapen, dat hij zich uit de laatste wereldoorlog maar al te goed herinnerde — namelijk van een draagbare mitrailleur, of beter gezegd een

Lewis-geweer.

Op hetzelfde ogenblik voelden zij een paar harde voorwerpen in hun ribben drukken, en vanuit de schaduw daar achter het felle schijnsel klonk een stem, die spottend noodde:

— Kom dan toch binnen, waarde John Raffles. Gij komt wel niet langs de gewone weg mijn huis binnen, maar gij zijt niettemin welkom tot nader order. Kom binnen — of wij gaan met dit stukje speelgoed spelen.

HOOFDSTUK V

EEN VREESAANJAGEND ONDERHOUD

Raffles sprak snel en zacht een paar voor de ander onbegrijpelijke woorden tot Brand en toen stapten beiden van de hoge drempel op het tapijt van het vertrek, dat zij zo even gedeeltelijk hadden gezien, en werden daarbij aanstonds gevolgd door vier mannen, die alle vier hun revolvers ter hand hadden genomen en er ook uitzagen alsof zij er gebruik van zouden maken, op het minste teken van verzet.

Toen Raffles een paar stappen had gedaan, probeerde hij, bij het felle schijnsel van het licht, de man te zien te krijgen, wiens stem hij zo even had gehoord.

Maar de lamp was aan de achterkant afgeschermd en liet alles daar achter in de schaduw, zodat hij zijn poging spoedig op gaf.

En nu klonk opnieuw de spottende stem:

— Opnieuw blijkt het, mijnheer, waartoe ziekelijke nieuwsgierigheid de mens kan verleiden. Eerlijk gezegd — had ik je voor voorzichtiger aangezien. Laat ik je, om te beginnen, voorstellen aan vier leden van mijn uitvoerende Raad van Zeven. Ik heb er niets tegen dat je hen ziet, Mr John Raffles, want als niet alle

tekenen bedriegen, dan zal deze eerste keer — ook wel de laatste geweest zijn.

— Mag ik vragen, waarom ik word aangesproken met de naam van de Grote Onbekende? vroeg Raffles.

— Laten wij onze tijd niet verbeuzelen met zulke nutteloze vragen. Vergeet niet over hoe weinig tijd je misschien nog te beschikken hebt, klonk weer de stem uit de schaduw. Zelfs al waren er geen andere aanduidingen, dan zou alleen de manier waarop je hier bent binnen gekomen, voor mij voldoende zijn om je te herkennen. Ik wil toegeven dat je prachtig bent vermomd, maar tegen de kracht van dit licht is zelfs jouw grime niet opgewassen. Je ogen staan veel te helder voor een zo oud man, en ik zie het zwart van je wenkbrauwen door de grijze schmink heen. Maar daarenboven heeft men je gevolgd, je hebt hier vanochtend al aan de sloten gemordeld; wij zijn geen kleine kinderen en evenmin op ons achterhoofd gevallen.

— Maar laat ons ter zake komen, klonk de stem weer. Ik maak er geen geheim van, dat een samenwerking

met een man als jij mij uitstekend te pas zou komen. Ik vlei mij, niet tot de domsten te behoren en mijn taak naar behoren te verrichten, maar aan de andere kant ben ik niet ijdel genoeg te geloven, dat een man als John Raffles mij op bepaalde gebieden niet nog een lesje zou kunnen geven. Kort en goed, wil je mijn medewerker worden, ja of neen? Wil je dat ik je aanstonds, en zonder de vereiste proeven opneem in de Raad van Zeven.

— Thank you very much, Mr Noname, antwoordde Raffles kortaf. Wij hebben niets met elkander te maken. Ik weet niet wie je bent, jij daar in de schaduw, maar het kan niet anders of je moet een bende-aanvoerder zijn, die in het geheim werkt. Een man, die van de diensten gebruik maakt van een vrouw als Lydia von Kaernten om een tegenstander in het net te lokken, — die moet een schurk zijn. Ik heb inderdaad wel eens samengewerkt met misdadigers, maar die hadden iets dat in hun voordeel sprak — zij toonden tenminste hun' gezicht. Ik weiger dus. Wanneer je van mij gehoord hebt, dan moet je óók weten, dat ik niet steel alleen om mij te verrijken, maar om een andere reden.

— Jawel, menslievendheid; laat me niet lachen, grinnikte de stem. Ik ken die bakerpraatjes. Stelen om de misdeelden te helpen, de beroemde weduwen en wezen uit de boeken van Dickens. Waarom wil je mij een rad voor de ogen draaien? Geloof je dat ik even dom ben als je slachtoffers, die je wat wijsmaakt? Kort en goed, wij hebben beiden vermogende lieden, wij beschikken beiden over een gezond verstand, wij beschikken beiden over krachtige middelen om vermogende lieden wat van hun overvloed af te nemen. Ik denk dat wij geen van beiden terugschrikken voor welk middel dan ook, — maar ik wil erkennen dat jij dat beter geheim weet te houden. Ik

herhaal dus mijn vraag, of je voortaan met mij wilt samenwerken.

— En ik herhaal, dat ik daar feestelijk voor bedank, antwoordde Raffles bedaard.

— Weet je wat dat kan betekenen, Raffles? vroeg de stem.

— O, jawel. Je hebt jezelf zo even prijzend uitgelaten over mijn gezond verstand, en ik heb mijn gevolgtrekkingen al gemaakt.

— Wij zullen onder vier ogen straks nog enkele woorden met elkander wisselen. Breng die andere vent weg naar de bekende plek, beval hij, zich tot de vier gewapende mannen richtend. En bewaak hem goed. Let op het sein, dat is alles wat ik jullie te zeggen heb. En laat niemand hier binnenkomen, voordat ik hier klaar ben.

Raffles hoorde achter zijn rug een geluid van het schilderij dat terug-schoof, en een ogenblik zag hij het bleke maar vastberaden gelaat van Charles Brand, dat hem met een flauwe glimlach toeknikte.

Toen voerden de vier mannen hem weg door de gang, waardoor zij gekomen waren en Raffles begreep nu, dat er in de zijwand, niet ver van dit vertrek zich ergens een deur moest bevinden, waarachter het vier-tal op de loer had gestaan, dat hen in de rug had aangevallen.

Het schilderij schoof weer op zijn plaats, de schijnwerper doofde en in plaats daarvan verspreidde zich een hoge, bronzen lamp, een zacht, maar toch helder schijnsel over de schrijftafel, en over de man die daaraan gezeten was.

Raffles herkende hem nu onmiddellijk; — het was de onbekende met het strakke gelaat, die enige avonden tevoren in een operaloge gezeten had. Er was geen enkele aandoening op dat gezicht te lezen en toch maakte het een afgrijselijk afstotende indruk.

Nu pas zag Raffles ook dat de man niet alleen was, maar dat vlak naast hem een vrouw was gezeten, die hij

onmiddellijk herkende als Lydia von Kaernten.

Haar grote, glanzende ogen waren strak op hem gericht.

Bijna onmiddellijk begon Cosinus te spreken, met zijn eentonige, vlakke stem.

— Men noemt mij Cosinus. Ziehier het teken van onze bende: — een groene driehoek. Deze vrouw moet je kennen; — je hebt je zo even minachtend over haar uitgelaaten. En dat tegenover een dame!

— O, laat dat Cosinus, zei de jonge vrouw. Het komt er niet op aan wat hij zegt.

— Misschien heb je gelijk, misschien doet het er inderdaad niets toe, zoals de zaken nu staan. Ik heb je nu mijn gelaat getoond, John Raffles en — slechts deze zes mannen en deze vrouw, mogen dat gezicht zien, zonder het met hun leven te bekopen.

— Zij zien je gezicht NIET zei Raffles langzaam.

Cosinus schoof achteruit in zijn stoel en zei:

— Wat bedoel je daarmee?

— Zij zien je ware gezicht NIET, zeg ik. Je draagt een rubbermasker, voortreffelijk gemaakt, maar dat je ware gezicht verbergt, onder die onbewegelijkheid.

De uitwerking van deze woorden was onverwacht. Cosinus gromde als een wild dier, en zijn hand greep onwillekeurig naar de hefboom, waarmee het Lewisgeweer in alle richtingen kon worden gedraaid. Hij trok zijn hand echter terug en stond op van zijn stoel, trillend van woede, en akelig om te zien, daar het gelaat onbewogen bleef, daar het spiertje vertrok.

Slechts met de uiterste inspanning wist hij zich te beheersen, zonk weer neer in zijn stoel, en loerde met gebogen schouders naar de man, die daar rustig met de armen over elkaar tegenover hem stond, en hem lartend aankeek.

Wat de vrouw betreft, zij had, als

om een kreet te smoren, de hand naar de mond gebracht, en keek ontdaan en verschrikt naar de man die naast haar zat.

Cosinus was intussen blijkbaar gekalmeerd en hernam:

— Je zult wel aanstonds begrepen hebben, Raffles, zodra je hier binnentrad, dat je toestand uiterst précair was. Thans echter moet je inzien, dat niets je meer kan redden, behalve je toestemming, je formele belofte om met me samen te werken, waaronder ik ook versta, dat je al je geheimen aan mij moet mededelen. Heb ik mij duidelijk genoeg uitgedrukt? Je hebt onnoemelijke schatten...

— Niet meer, viel Raffles hem in de rede. Bijna alles heb ik weggegeven, ten gelde moeten maken, om de arme mensen terzijde te staan, die door het lot misdeeld zijn.

— Dat is een leugen. Op de eilanden, die niemand kent, behalve jij, bezit je nog fortuinen, miljoenen.

— O, je moogt er over denken zoals je wilt, zei Raffles schouderophalend. Al was het zo, ik zou mij liever levend laten villen, dan een schurk in staat te stellen, zich dat geld toe te eigenen.

— Levend villen is misschien wel aardig, maar ik weet nog iets anders. Als je weigert dan zul je sterven, Raffles, — maar zó, dat je nog lange tijd de gelegenheid krijgt, je te bedenken. Vat je mijn bedoeling?

— Volkomen, antwoordde Raffles rustig. Iets anders, maar in ieder geval een foltering, nietwaar? Nu, men heeft mij er meér mee bedreigd, en het resultaat is altijd hetzelfde geweest — negatief.

— Misschien waren het kinderen in de kunst van het folteren, hernam Cosinus minachtend. Maar ik heb er een bijzondere studie van gemaakt, van die schone, in ons gedegenereerd Europa, helaas, uitgestorven kunst van het pijnigen. Ik ben in China geweest, ik heb de verslagen over het martelen van de beulen van het

nazi-regime gelezen, en ik verzeker je dat ik op de hoogte ben, en ook, dat ik er op ben ingericht, een paar van de fraaie staaltjes der martelkunst hier toe te passen op lastige, koppige, verzet plegende tegenstanders.

De gelaatskleur van Raffles was misschien een weinig bleker geworden, maar overigens bleef hij onbewegelijk als een beeld en rustig op dezelfde plek staan toen hij zei:

— Wat ik eenmaal weiger dat blijf ik ook weigeren, ondanks alle bedreigingen. Doe met mij dan wat je wilt, en zie of je zult slagen, Cosinus. Maar het zal je niet baten, — want mijn kunsten zullen niet onderdoen voor die van jou.

— O ja? Dat zullen wij dan afwachten. Maar bedenk je nog maar eens, en wees verstandig. Je bent in de kracht van je leven, en bedenk, dat je vriend, die misschien onschuldig is, mede met je de dood zal ingaan, als je blijft weigeren.

Cosinus bemerkte onmiddellijk dat deze slag raak was.

— Dat is een laagheid, die al mijn vorige tegenstanders nooit zouden hebben begaan, zei Raffles dof. Het is onmenselijk, de ene vriend tegen de andere uit te spelen. En het zal je vergolden worden, Cosinus, daarvan ben ik zeker. Als ik sterven moet, laat mij dan alleen sterven, maar laat mijn vriend leven, die te goed is om mijn lot te delen.

Cosinus echter had te goed begrepen, dat hij ditmaal vat had gekregen op die man van staal en graniet. Hier had hij een zwakke plek aangeraakt, en hij zou er gebruik van weten te maken. Zonder zijn ogen van Raffles af te wenden, zei hij kortaf:

— Je onthult mij je geheimen, of ik laat je vriend voor je ogen folteren vóór je sterft.

Hij strekte de hand reeds uit, naar

een belknop, toen Raffles een stap naar voren deed en snel zei:

— Laat dat. Ik stem toe. Ik wil het leven van de enige man, die ik als een echte vriend beschouw, niet ten offer brengen, zelfs niet voor de prijs van mijn leven. Ik zal je zeggen waar zich mijn eilanden bevinden, hoewel ik zweer dat je er geen veertig duizend pond meer zult vinden, maar ik wil dan ook de zekerheid dat wij ongemoeid van hier zullen gaan.

— Je ziet, aldus wendde Cosinus zich tot de jonge vrouw aan zijn zijde, dat Raffles bereid is eieren voor zijn geld te kiezen, als ik mij eens populair mag uitdrukken, en het is het verstandigste wat hij doen kan. Wat de zekerheid betreft, die je verlangt — die heb je als het ware in eigen hand. Je hoeft niets anders te doen, dan je identiteit te openbaren, en mij het adres te geven waar je woont, zodat ik altijd je hulp zal kunnen inroepen, als ik eens een grote slag wil slaan. Je betaalt met je schatten voor je leven, en dat van je vriend — maar dan mag er ook geen rancune tussen ons blijven, en ik beschouw je van dat ogenblik af als mijn medewerker. Een medewerker als John Raffles ruimt men natuurlijk niet uit de weg, evenmin als men de kip met de gouden eieren slacht. Hier is papier, hier is een vulpen, ga daar zitten, omschrijf nauwkeurig de ligging van die eilanden, waar je je schatten verborgen hebt, schrijf er bij of ze bewoond zijn of niet, duidt de plaats aan waar het geld en de kostbaarheden verborgen zijn, en ik zweer je dat ik je vrij uit laat gaan, onder het enige beding, dat twee van mijn mannen zich zullen mogen overtuigen, waar je hier in Londen woont, en onder welke naam je hier leeft.

HOOFDSTUK VI

DE VROUWELIJKE DETECTIVE

Naast de tafel waaraan Cosinus gezeten was, stonden nog altijd aan weerszijden de kleinere tafels, aan ieder waarvan bij de zittingen van de Raad van Zeven, drie der raadsleden plaats namen.

Cosinus had een paar vellen papier en een vulpen op een dier tafels neergelegd, en daarna zijn browning ter hand genomen, terwijl hij Raffles aandachtig in al zijn bewegingen volgde, ofschoon hij er zich met eigen ogen van overtuigd had, dat zijn mannen de twee gevangenen dadelijk grondig hadden gefouilleerd en hun vuurwapens, het grote zakmes van Raffles en vooral het valies met de lopers en de zaagjes erin hadden afgenomen.

Toen Raffles ging zitten, en de vellen papier naar zich toetrok, zei Cosinus nog eens:

— Ik raad je aan, mij niet te bedriegen, Raffles, want nu ik je eenmaal in mijn macht heb, zul je geen stap doen, zonder dat iemand je volgt, en ik zou geen duit voor je leven geven, als het mocht blijken dat je me iets had wijs gemaakt. In ieder geval blijft je vriend als gijzelaar in onze handen. Al zou het wekenlang duren; — ik zal mijn agenten eerst opdragen, onderzoek te doen naar de plaatsen die je mij nu zult opgeven, en pas wanneer het blijkt dat alles klopt, zal ook hij worden vrijgelaten. Zo niet, dan gaat hij er net zoals jij in dat geval, aan.

— Ja... ja... dat heb je me al eens verteld en ik weet het nu wel, zei Raffles kortaf, de vulpen opnemend.

— Als je weer eens zo'n ding koopt, neem dan beter spul, zei hij ironisch, dit kreng deugt niet. Ik zal mijn eigen vulpen wel nemen.

Hij nam zijn vulpenhouder uit het kleine daartoe bestemde zakje,

schroefde de dop los, draaide die op het andere einde, dacht een ogenblik na, en zei toen, half voor zich heen:

— Ik zal met het eiland dat het dichtste bij is beginnen, zodat mijn vriend zo gauw mogelijk vrij komt. Het is gelegen in de Atlantische Oceaan, en maakt deel uit van de Azoren.

— Van de Azoren? vroeg Cosinus wantrouwend, terwijl hij zijn wenkbrauwen fronste. De Azoren vormen een groep dichtbevolkte eilanden, liggende in een drukbevaren scheepvaartroute. Ik kan niet begrijpen, waarom je een eiland hebt uitgezocht.

Raffles haalde de schouders op, en zei onverschillig:

— Het is een van de meest zuidelijk gelegen eilanden; er wonen op zijn hoogst honderd vissers, en dat op de zuidelijkste punt van het eiland, zodat men in de noordelijke baai voor anker kan gaan, ook met een groot schip, zonder dat iemand van de bevolking dat bemerkt. Ik zal dit eiland voor je uittekenen, ziehier, het heeft een driehoekige vorm, en in deze zuidelijke uithoek ligt het kleine vissersdorpje. Bij het kruisje dat ik nu zet bevindt zich de baai, waar ik altijd met mijn motorboot voor anker ga. Het is eigenlijk een kreek die onmiddellijk te herkennen is aan de naaldvormige klip, aan de ingang ervan. Bij laag water komt er een klein voetpad droog, dat leidt naar een holte in de rots. Ziehier. Kun je er uit wijs?

Raffles was opgestaan, boog zich over de tafel heen, hield Cosinus het blad voor en wees met zijn pen een en ander aan.

Cosinus nam het vel papier aan, en deed dat zeker te vlug of te onhandig, want de pen prikte hem in

de linkerhand. Hij mompelde binnensmond een vloek, terwijl hij het kleine wondje even aan de lippen bracht en de inkt trachtte weg te zuigen.

— Heeft dit eiland een naam? vroeg hij nog steeds wantrouwend.

— Geen naam, maar het is het zuidelijkste van de groep. Je kunt niet missen. Schepen komen er nooit voorbij; die kiezen altijd noordelijke route. In de rotsspleet waarvan ik je zo even sprak, liggen drie zware rotsblokken, die alleen met behulp van een koevoet van hun plaats zijn te krijgen. Daarachter bevindt zich een ruimte, met een paar kisten, waarin geld en kostbaarheden liggen. Nu wat het tweede eiland betreft...

Raffles had een blik op Cosinus geworpen, trok het vel papier naar zich toe, begon opnieuw te tekenen, en vervolgde:

— Het tweede eiland ligt in de Indische Oceaan. Dit is volkomen onbewoond. Het is te vinden op de twee en dertigste breedtegraad en op zes en vijftig graden westerlengte. Het eiland is zeer rotsachtig, en het heeft maar een enkele toegankelijke kreek, alleen voor kleine vaartuigen geschikt. Kun je mij volgen, Cosinus?

Er kwam geen antwoord.

Cosinus zat achter in zijn stoel geleund, met zijn handen voor zich op het tafelblad. Zijn hoofd was op zijn borst gezonken.

Raffles stond snel op en nam de revolver uit de slappe vingers van de rechterhand.

Lydia von Kaernten was half opgerezen, zeer bleek, maar Raffles beval onmiddellijk op zachte bevelende toon:

— Blijf zitten en verroer je niet.

— Wat scheelt hem? stamelde de jonge vrouw bijna onhoorbaar. Is hij dood?

— Neen... was het maar waar. Hij slaapt, maar zeer vast.

— Heb jij ... ?

— Ja, door middel van mijn vulpen. Door de inkt is een bedwelmend middel gemengd. Een kleine vinding van uw dienaar, die ditmaal goed te pas is gekomen. Hij zal nu zeker een paar uur vast in slaap blijven, en dan zal hij uit zichzelf weer ontwaken. Ben je van plan je te verzetten, Mis von Kaernten?

— Tegen een man met een revolver? Trouwens ik ben helemaal niet van plan me te verzetten.

— Meen je dat in ernst? vroeg Raffles, met nog steeds de revolver in de hand.

— Ja zeker — in de volle ernst. Wil je mij toestaan een kleine beweging te maken?

— Zeg maar wat je wilt doen — dan kan ik je helpen. Kleine bewegingen van vrouwen vertrouw ik niet; hier ligt je tas, — wilde je die hebben?

— Ja juist. Maak die tas open en je zult zien, dat zich onder de voering een geheim vakje bevindt. Maak dat ook open, neen, je moet aan het zijden koordje trekken, anders lukt het niet. Wat vindt je daarin?

Raffles had de aanwijzingen gevolgd, stak zijn vingers in de geheime opening, haalde er een ronde schijf uit, staarde er een paar seconden in de grootste verbazing naar en keek toen vragend de vrouw aan, die glimlachend zei:

— Het is de politiepenning van Miss Mary Drexler, detective van het Centrale bureau van Scotland Yard. Niet nagemaakt, maar echt en niet onrechtvaardig in mijn bezit, want ik heet Mary Drexler en niet Lydia von Kaernten.

Raffles trad snel, de revolver voor zich uithoudend, op de jonge vrouw toe.

Hij nam haar scherp op, nam een lok van haar haar tussen zijn vingers, wreef die krul even heen en weer, en zijn verwondering nam toe.

— Maar, — ik weet zeker dat ik een Lydia von Kaernten gekend of

althans gezien heb.

— Zij lijkt op mij — maar heeft haar van een andere kleur, zodat ik mijn haar heb moeten verven. Lydia von Kaernten is dood. Zij is echter onder een andere naam begraven, ergens in een stil dorpje in de Karpathen. Er zit nog meer in het geheime vakje — mijn identiteitskaart en mijn paspoort.

Raffles overtuigde zich dat zij de waarheid sprak. Pas, zowel als kaart, waren gesteld op naam van Mary Drexler, en op beide was een pasfoto geplakt, die een sprekende gelijkenis vertoonde met de jonge vrouw, die voor hem zat.

Raffles nam haar een ogenblik zwijgend op, en vroeg toen:

— Nu moet u mij toch eens vertellen, Miss Drexler, wat dit allemaal beduidt?

— Wel, wat anders dan een poging in de geheimen van de Groene Driehoek door te dringen?

— Weet je wel dat die pogingen u het leven hadden kunnen kosten, als iemand deze tas eens had doorzocht?

— Misschien wel, — als ik ten minste niet een goede uitvlucht had kunnen verzinnen, antwoordde de vrouwelijke detective.

— Daar ben ik echter nooit om verlegen en de gelegenheid was te gunstig om er geen gebruik van te maken, en deze kamer eindelijk eens op mijn gemak te doorzoeken. Jij schijnt van hetzelfde voornemen te zijn geweest, John Raffles. Vindt je het niet merkwaardig, dat het toeval ons bijeenbracht om samen te werken?

— U wilt zeggen — van de detective en de inbreker? hernam Raffles glimlachend. Ja, zeer merkwaardig. Intussen vrees ik dat men ons niet ongemoeid aan het onderzoeken zal laten gaan en daarenboven denk ik aan mijn vriend, die nog steeds in gevaar verkeert. En ik denk aan nóg iets anders, namelijk aan het geld dat er in het huis van deze man

moet zijn.

Miss Drexler keek Raffles zwijgend aan.

— Ik vreesde het al; — onze motieven zijn natuurlijk niet dezelfde, en toch moeten wij hieruit zien te geraken. Je begrijpt zeker wel dat mijn aanwezigheid hier zeer en zeer problematisch is, als het zou blijken, dat ik je rustig je gang heb laten gaan toen je Cosinus bedwelmde.

— Ik vrees dat ik mij een goede kans op promotie laat ontgaan, als ik het niet ben, die dit huis onderzoekt.

— En u vergeet nog iets, Miss Drexler, u vindt het een hoogst onaangenaam denkbeeld, dat John Raffles als het ware voor uw neus dingen gaat doen, die indruisen tegen elk rechtsbeginsel.

De detective liet een lachje horen en zei:

— Inderdaad, — maar je hebt mij uiterlijk je bedoelingen gezegd en dat waardeer ik. Ik wil niet nalaten, je daarvoor te belonen door op mijn beurt een openhartige bekentenis af te leggen. Vandaag hoopte ik mijn doel te bereiken. Ik geef je de verzekering, dat ik volstrekt niets wist van de plannen van Cosinus en nog veel minder, dat jij daarvan het onderwerp was. Ik hoopte vandaag mijn slag te kunnen slaan, en ik heb tien man van het C.I.D., het Criminal Investigation Department, in de buurt op post gezet.

— Weet u dan in welk huis u bent? vroeg Raffles niet zonder enige argwaan.

— Neen, ik kom er rond voor uit, dat ik dat niet weet, antwoordde de detective.

— Mijn mannen zijn opgesteld in de buurt van de kerk, en hebben een sleutel. Zij kunnen dus na de nodige aanwijzingen op hun beurt binnendringen.

Miss Drexler raadpleegde haar polshorloge en vervolgde:

— Precies om twee uur, op de

seconde af, zouden zij binnendringen.

— Weten zij hoe het schilderij werkt?

— Dat zou ik zelf laten verschuiven, daarom was ik juist hier gaan zitten.

Raffles schudde het hoofd, en zei veelbetekenend:

— Uiterst gevaarlijk met het oog op een man als Cosinus. Hebt u de mitrailleur vergeten?

— Neen, dat heb ik niet, maar ik zou hem weten te beletten, daarvan gebruik te maken.

— En weet u wel zeker, dat u daarin geslaagd zoudt zijn? drong Raffles aan. Hebt u hem, bijvoorbeeld, dit vertrek wel eens zien verlaten?

— Neen, dat niet, maar het kan niet anders of het moet door die deur daarginds zijn.

— Weet u hoe Cosinus er uitziet?

Verbaasd zei Miss Drexler:

— Zou ik dat niet weten? Ik heb hem méér gezien en van dichterbij dan mij lief is.

— Ik bedoel — zonder zijn rubbermasker?

— Nooit — en ik vraag mij af, of je je in dat opzicht niet vergist.

— Neen, ik ben zeker van mijn zaak, antwoordde Raffles met vaste stem. Hoeveel tijd hebben wij nog vóór twee uur?

— Nog bijna een half uur.

— Dat is zeker niet te lang. Hoe had u Cosinus hier kunnen houden

tot twee uur?

— Had hij u hier ontboden?

— Ja. Een telefonische oproep ging langs de geheime lijn in code-taal, naar de aanvoerder van de Raad van Zeven, naar Bailey, die zorgde dan altijd voor de verdere oproepen. Wij moesten altijd op een bepaald uur van de avond op een bepaalde plaats zijn, waar Bailey ons per telefoon kon bereiken.

— En is nooit iemand dit vertrek op een andere wijze binnengegaan dan door de gang, die daar achter het schilderij loopt?

— Bij mijn weten nog nooit. Cosinus heeft wel eens te verstaan gegeven, dat het hem of haar, die zou trachten door die deur dit vertrek te verlaten, het leven zou kunnen kosten.

Raffles keerde zich naar de deur om, liep er op toe, bleef op een halve meter afstand van de deur staan, en haalde een kleine Voltmeter uit zijn zak.

Hij plaatste de metalen punt van het toestelletje op het beslag van de deur, en ofschoon de greep van eboniet was, ging er een heftige schok door zijn lichaam.

Hij wendde zich om en zei laco-niek:

— Cosinus had gelijk. Wie die deur zou aanraken zou het met zijn leven bekopen, want op het koperbeslag staat een stroom van tien-duizend volt, die mijn kleine volt-meter volkomen vernield heeft.

HOOFDSTUK VII

DE LAATSTE COUP

De vrouw kon nauwelijks een kreet van schrik weerhouden, Raffles hief snel de hand op, om haar tot stilte te manen.

— Cosinus moet natuurlijk van deze kamer uit die stroom weer hebben kunnen uitschakelen, zei hij, ging naar de schrijftafel, opende een paar laden, en vond in een daarvan enige gereedschappen, onder meer een van die schroevendraaiers, zoals electromonteurs ze wel gebruiken, met een handvat van hard rubber. Maar hij vond in diezelfde lade ook nog, verborgen tegen de bovenkant, een kleine hefboom, bevestigd op een plaatje eboniet voorzien van een gradenboog. Hij draaide die hefboom langs de gehele boog, niet al te vlug, in de tegenovergestelde richting, liep op de deur toe, bracht voorzichtig de schroevendraaier bij het koper, en kwam op deze eenvoudige wijze tot de slotsom, dat de stroom inderdaad was uitgeschakeld.

Hij kon nu gemakkelijk de kope-
ren, zware grendels terugschuiven en de sleutel in het slot omdraaien, waarna hij de deur opende en in een donkere gang keek.

Hij deed de deur behoedzaam weer dicht, liep op de punten zijner voeten op de bewusteloze man toe, en strekte reeds zijn handen uit naar het kunstig vervaardigde rubbermasker dat tot onder de halsboord van de man doorliep, en zeer waarschijnlijk ook zijn hoofdhaar verborg om het van diens gezicht te trekken, toen hij zich bedacht, en **mompelde** :

— Dat kan nog wel even wachten. Eerst moet ik iets van heel wat meer belang doen, en zich tot de vrouwelijke detective wendend, vroeg hij :

— Kent u de plaats, waarheen die schurken mijn vriend hebben gebracht ?

— Dat kan niet anders zijn, dan in een soort berghok naast de gang, met slechts één deur, die op de geheime gang uitkomt.

— De schurken kunnen dus alleen maar door die gang weg zijn gegaan ?

— Natuurlijk.

— Dan zullen wij dus regelrecht in de armen van de politieagenten lopen ?

— Absoluut.

— Maar als ze die kerels hebben, moeten ze ook bewijzen hebben, dat zij aan dit of dat schuldig zijn.

— Die bewijzen heb ik. Drie weken geleden was ik er bij, toen vier van de Raad van Zeven een inbraak pleegden. Helaas ontlieden zij toen de opgezette val, maar gelukkig kwam het niet aan het licht, welke rol ik bij de voorbereiding had gespeeld. Dadelijk daarop werd weer iets nieuws beraamd, en ik kreeg van Scotland Yard last, te wachten op een gelegenheid, waarbij zij allen bij elkaar zouden zijn, want werd er één gearresteerd, dan zouden waarschijnlijk de anderen de vlucht nemen.

— Weet u wie zij zijn ?

— Ik weet het van allen — op Cosinus na. Daartoe was die tijd van

vijf maanden nog tekort.

— Wat? heb je vijf maanden in het gevaarlijke gezelschap van deze man vertoefd?

— Het was de enige manier om achter zijn geheim te komen.

— Mijn hulde, Miss Drexler. Er zijn niet veel vrouwen, die iets dergelijks zouden aandurven.

— Het viel nogal mee, zei Miss Drexler onverschillig. Scotland Yard had mij de papieren van de overleden vrouw verschaft, en toen ik mijn haar had geverfd, leek ik bedreiglijk veel op haar. Niemand wist hier iets van haar dood af, en ik had dus weinig te vrezen.

Raffles stond een ogenblik in gepeins om een plan te bedenken.

Twintig minuten was kort, en in die tijd moest hij Brand zien te bevrijden, en deze vrouw onttrekken aan de wraakzucht van de bandieten. Verder Cosinus ontmaskeren — en als het kon, ontdekken, welk huis dit was en wat het misschien aan geldwaarde bevatte.

Hij vroeg zacht:

— U wilt mij toch zeker helpen, mijn vriend te bevrijden?

— Dat spreekt vanzelf. Maar als dat gebeurd is, dan...

— Dan zoudt ge natuurlijk graag Raffles met zijn vriend samen arresteren, maar ge zult toch zeker wel begrijpen, dat ik alle middelen te baat zal nemen om op vrije voeten te blijven. Laten wij dus beginnen bij het begin — en mijn vriend redden. Daarna zal ik u helpen tegen de bandieten, die gij alleen toch niet kunt overmeesteren. Hier is de revolver van Cosinus, die zij natuurlijk kennen. Neem dat wapen en roep om hulp, zodra ik het teken daartoe geef. Geef mij uw browning, die is klein en die kan ik gemakkelijk verbergen, tot ik er gebruik van moet maken.

— En vervolgens? vroeg Miss Drexler vol spanning.

— Wel, die kerels zullen natuurlijk komen toesnellen, zodra ze je

horen. Zijn zij eenmaal hier, dan volgt de rest vanzelf.

— En — als zij zich verzetten? vroeg de vrouw, haar revolver aan Raffles gevend, die het kleine ding in zijn zak liet glijden.

— Als zij schieten, dan schieten wij terug, antwoordde Raffles. Iedereen heeft het recht van zelfverdediging, maar als wij het kunnen vermijden, dan moeten wij de heren levend zien te pakken te krijgen. Wij krijgen dan wel wat te horen, want vaak verraden die boeven elkander, als het om hun eigen hachie gaat.

— Daarop moeten wij maar niet al te vast rekenen, zei Miss Drexler hoofdschuddend, want verraad wordt op een barbaarse wijze gestraft.

— Ook niet als Cosinus zelf werd gevat?

— Ook dan niet. Reken er maar op, dat hij zijn maatregelen heeft genomen. De bende is zeer uitgebreid, en wij zijn er nog niet, als wij deze vier leden van de Raad van Zeven hebben gevat.

Zij raadpleegde nogmaals haar horloge en hernam:

— Nu is het tijd, want over tien minuten moeten mijn mannen binnendringen. Laten wij dus rustig hun komst afwachten.

— Een voortreffelijk denkbeeld, zei Raffles ironisch. Het heeft alleen dit kleine bezwaar, dat ik dan in de grote hoop zou worden meegenomen. Ik bedank liever voor de eer.

De jonge vrouw beet zich op de lippen, want zij begreep dat zij was doorzien, en toen koos zij de wijste partij, en zei kortaf:

— Goed, dan zullen wij jouw plan uitvoeren, Raffles, maar de gevolgen komen op jouw hoofd.

— Mijnentwege. Ik zal nu op de knop drukken, waardoor het schilderij opzij schuift. Het heet natuurlijk dat u dat gedaan hebt. Ik zal hier in de verste hoek gaan staan, en u dekt mij met uw revolver. Klaar?

De vrouw knikte bevestigend met het hoofd, Raffles drukte op de knop, trad achteruit, het schilderij schoof opzij, en Miss Drexler begon luid te roepen:

— Hierheen! Help mij, mannen! Vlug... vlug...

Tot zover werkte het plan probaat, want de vier leden van de Raad van Zeven, kwamen dadelijk binnenstormen, sprongen uit de gang de kamer binnen, zagen hun aanvoerder onbewegelijk aan de tafel zitten, stijf als een plank, en slaakten een gebrul van woede toen zij Raffles zagen, die daar in de hoek stond.

Voor zij echter nog een beweging naar hun revolverholster hadden kunnen maken, klonk de scherpe stem van Miss Drexler bevelend:

— Wie een beweging maakt is een kind des doods!

— Wie een vin verroert heeft de langste tijd geleefd, klonk de heldere stem van Raffles terwijl hij de dienstrevolver van de vrouwelijke detective omhoog hief.

— En als dat nog niet genoeg mocht zijn: Wie een voet verzet, krijgt een kogel in zijn rug! klonk eensklaps de stem van Charles Brand, die uit de gang te voorschijn kwam, met een revolver in zijn hand. Ja, dat is het voordeel van te kunnen goochelen, mijne heren. Een uwer heeft te dicht bij mij gestaan en is dit fraaie wapen aan mij kwijt geraakt, zonder dat hij het merkte.

— Bravo, Charles, dat heb je knap gedaan, zei Raffles lachend.

Aldus aan drie zijden ingesloten, begrepen de bandieten wel, dat hun spel verloren was, maar Bailey, die zich onder hen bevond, kon zijn woede niet verkroppen en siste tussen zijn tanden:

— Serpent!... De duivel had mij wel gewaarschuwd, dat ik je niet moest vertrouwen, maar niemand wilde mij geloven. Van het begin af dacht ik al dat je een politie-spion was...

— Mary Drexler, divisie A, 3de afdeling, antwoordde het dappere meisje, met klare stem.

— Je bent een duivelin, beet Bailey haar toe.

— Waarom scheldt je me uit? Ik deed alleen mijn plicht en ik had het volste recht om jullie plannen met de mijne te bestrijden.

— Hebben jullie Cosinus vermoord?

— Hij slaapt alleen maar, zei Raffles. Nog een paar uur en dan zal hij uit zichzelf ontwaken.

— En hij? vroeg Bailey op Raffles wijzend. Dan moet hij een collega van je zijn geweest en niet die vervloekte Raffles? Dan heeft Cosinus zich vergist en hebben wij een klabak binnengeloodst?

Een kort ogenblik aarzelde Miss Drexler, terwijl zij vlug nadacht en gaf toen rustig ten antwoord:

— Ja, die man is detective en wij hebben samengewerkt. Ik zou jullie raden, rustig te blijven waar je bent, want binnen drie minuten zijn mijn mannen hier en ieder verzet is nutteloos.

Een paar van de leden van de Raad van Zeven verbleekten zichtbaar.

— Het is jullie eigen schuld, zei Raffles stroef, die onmiddellijk begreep wat de oorzaak daarvan was. Denken jullie soms, dwazen, dat de misdaad een grapje is, een ontspanning of een sport? Wisten jullie soms niet dat Cosinus een aantal moorden op zijn geweten heeft, dat hij meer beest is dan mens, bijna een duivel? Jullie hebben het noodlot getart, jullie hebben de misdaad begaan, terwille van de misdaad, ik heb geen medelijden met jullie. En wat die man daar betreft, dat gelaat, dat nog niemand van jullie heeft aanschouwd, dat wil ik leren kennen, voor hij wordt weggevoerd.

Hij deed een paar stappen naar voren, en liep om de schrijftafel heen, teneinde het rubbermasker van het gelaat te rukken, dat nog door geen van zijn volgelingen aan-

schouwd was.

Reeds strekte hij zijn handen naar het hoofd van de man uit, toen er iets onverwachts voorviel.

Bailey had zich losgemaakt uit de groep, en had snel een paar stappen naar voren gedaan, zonder dat iemand het kon beletten, boog zijn rechterbeen, zodat zijn knie met kracht het tafelblad raakte, en voor iemand goed besepte wat er geschiedde, verzonk het gehele bureau met alles wat er omheen stond, in de grond, en wel zo snel, dat Raffles maar nauwelijks tijd had, op zijn te springen, en Miss Drexler om het middel te vatten, die op het punt stond tegelijk met Cosinus en de triomfantelijke kreten uitstotende bandieten in de diepte te verdwijnen.

Door de schok schoot haar de revolver uit de hand, die in het gapende luik viel. Toen Raffles zich over de opening heenboog, kraakten er onmiddellijk een paar schoten, zodat hij achteruit sprong, terwijl een kogel hem rakelings langs het hoofd floot.

Er klonk een geknars van kettingen en schijven, en toen kwam het gehele stuk vloer met het bureau weer naar boven, bijna even snel als het was weggezakt — maar zonder Cosinus er op, of een der bandieten.

Wit van schrik en nijd, wilde Miss Drexler om de tafel heenlopen, om te zoeken naar de plek waarop moest worden gedrukt, maar Raffles hield haar aan de arm vast, en zei rustig:

— Bega geen dwaasheden, Miss Drexler. Zij zijn thans de sterksten — en je bent zelfs mijn revolver kwijt. Het is duidelijk dat die Bailey het uiterste redmiddel heeft toegepast, waartoe hij zeker alleen maar in gevaar van de grootste nood mocht overgaan. Daar beneden weten zij de weg en zij zouden ons gemakkelijk kunnen neerleggen. Op dit ogenblik zijn zij misschien reeds ver, ontsnapt door een soortgelijke

gang, als die daarachter het schilderij.

Hij hield plotseling op, luisterde scherp, keek op zijn horloge, en beval kortaf:

— Kom binnen, Charles, die gang is voor ons nu onbruikbaar; het is twee uur; daar naderen uw mannen, Miss Drexler. Zij zijn nauwkeurig op tijd.

Hij drukte op de knop, en het schilderij schoof voor de opening. Brand vroeg vol verbazing:

— Is deze jongedame werkelijk Mary Drexler, de detective?

— Dat is zij. Ik zal je later wel eens vertellen hoe zij hier komt; daar is nu geen tijd voor.

Onder het spreken had Raffles snel zijn schroevendraaier naast het ivoren drukknopje gestoken, en wrong het ding los, zodat het vernield werd, en men onmogelijk op deze wijze, het schilderij kon doen bewegen.

Toen boog hij hoffelijk voor Miss Drexler en zei:

— Het ging niet anders, Miss. Gij zult ons zeker wel willen vergezellen nu wij vertrekken?

De jonge vrouw beet zich op de lippen en zei kortaf:

— Neen, ik wacht hier op mijn mannen. Zij zullen die deur wel kunnen vernielen.

— Dan blijft mij niets anders over dan afscheid van u te nemen, met de betuiging van mijn spijt, dat gij ditmaal niet beter geslaagd zijt, want ik vrees, dat althans Cosinus u ditmaal zal ontsnappen.

De toekomst zou Raffles in het gelijk stellen.

Door de met koper beslagen deur kwamen de twee mannen in een donkere gang, liepen deze teneinde, en vonden daar een met een eenvoudig slot gesloten deur, die niet in een huis, maar op een binnenplaats bleek uit te komen, omgeven door garages en vervallen, ledige werkplaatsen.

Door een daarvan bereikten zij de straat, en voor die nacht be-

schouwden zij hun avontuur als geëindigd, want het zou dwaasheid zijn geweest, onder deze omstandigheden te willen zoeken naar het huis van Cosinus, hoewel dit in de buurt moest zijn.

Waarschijnlijk had de lange donkere gang nog een andere geheime dwarsgang, afgesloten door een onzichtbare deur, die zij nu waren voorbijgelopen.

— Dan zal het voor een andere keer zijn, zei Raffles wijsgerig.

In de loop van enkele weken arresteerde de politie drie van de leden van de Raad van Zeven.

Een hunner trachtte in de cel een einde te maken aan zijn leven, hetgeen mislukte. De bewijzen wa-

ren zo overstelpend, dat allen veroordeeld konden worden. De straffen liepen uiteen van twee tot vier jaren, maar geen hunner liet in de loop van het verhoor ook maar een woord los over zijn medeleden, en nog veel minder over hun geheimzinnige aanvoerder.

Bailey had de wijk genomen naar Amerika en van de man met het rubbermasker scheen men ieder spoor te hebben verloren...

Hij werd tenminste niet teruggevonden, ook al werd het vertrek met de schrijftafel, de mitrailleur en de schijnwerper, en de kelder die zich daaronder bevond, nog zo zorgvuldig onderzocht.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

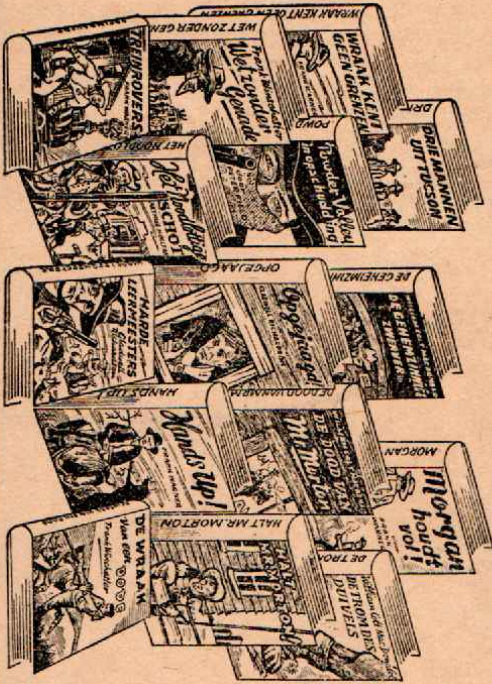
In het hol van de leeuw

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. Treintrovers, door Frank Warner
2. Het Noodeltoge schot door Arthur Macken
3. Harde Leermeeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Warner
6. Wet zonder Gemide } Frank Warbster
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgejaagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Halt, Mr. Morton } Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Macken
13. De geheimzinnige zwerfver door William Colt MacDonald
14. Morgans houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulveis door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevendaande bon in.

LEIDSGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67037

BON Onderrekenende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.
 * NAAm: _____ L. L.
 ADRES: _____